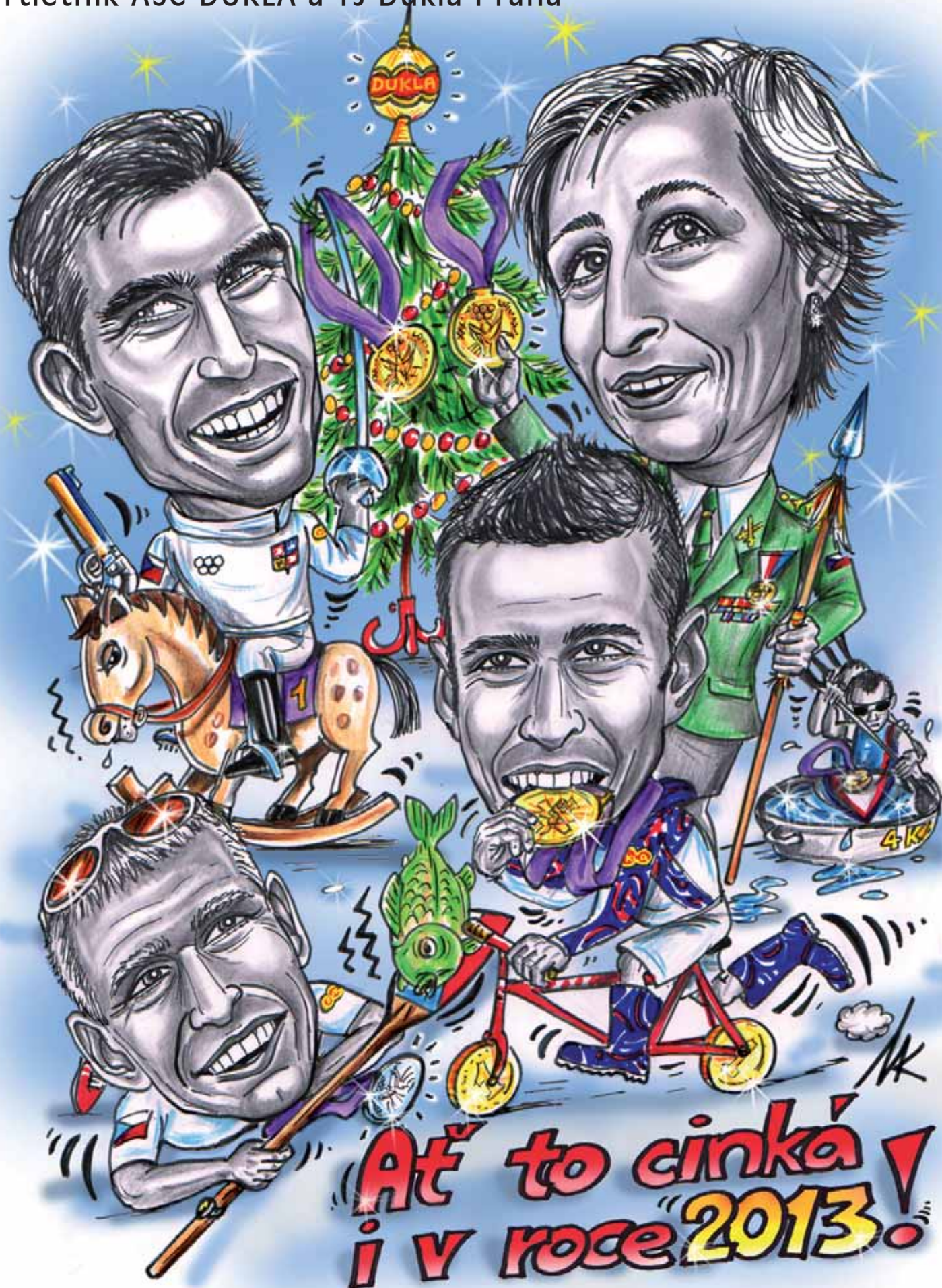

4/2012

dukla sport

čtvrtletník ASC DUKLA a TJ Dukla Praha

**Ať to cinká
i v roce 2013!**

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Málem ztracený talent sklízí diamanty

Formulka o štěstí, které potřebují sportovci k velkým úspěchům, nemusí být jen nadužívaným klišé. Vyprávět by mohl oštěpař Vítězslav Veselý, letošní vítěz Diamantové ligy i mistr Evropy. Nebýt šťastných setkání se správnými lidmi v čele s Janem Železným, mohla být jeho kariéra příběhem o talentu, jehož cestu na vrchol zhatily zdravotní problémy.

Tři roky neházel. Po devátém místě na juniorském mistrovství světa v Kingstonu 2002 byste jeho jméno hledali ve výsledkových listinách marně. Na vině byly trable s loktem. Bolest neustávala, ani když poslouchal rady doktorů, aby namáhanému kloubu dopřál klid. „I když jsem po půlroce pauzy zkusil házet, pořád to nebylo dobré,“ říkal.

Pomohl až odchod do Prahy ke studiu FTVS a návštěva lékařských specialistů. Doporučení dostal rázem opačné. „Poznal jsem, že čím víc člověk hází, tím víc bolest ustupuje. Škoda,

že jsem se to nedozvěděl dřív, zbytečně bych nepřišel o období sportovního života, kdy je člověk schopný se více učit pohyb,“ zalitoval.

Povzbuzen ustupující bolestí se rodák z Hodonína rozhodl obnovit svoji sportovní kariéru. Přes trenéra Jaroslava Brabce se dostal na Spartu k Remigiu Machurovi. Stoupající formu stvrdil osobním rekordem 76 metrů a upoutal i světového rekordmana Jana Železného, který po konci kariéry v roce 2006 začínal na Dukle budovat oštěpařskou tréninkovou skupinu.

„Byli jsme si nejdřív sednout v hospodě na Bílé hoře. Trvalo mi, než jsem vůbec vydal hlásku. Byl jsem hrozně nervózní, Železnák byla persona, ke které člověk vzhlížel, a teď jsem s ním seděl v hospodě,“ přiznával Veselý.

Restart kariéry vyvrcholil postupem do finále olympiády v Pekingu, jenže zdraví nenechávalo Veselého ještě zcela v klidu. Jeden rok kotník, další záda... Až vloni vydržel zdravý a hned ukázal, co umí, když ho nic netrápí. Na světovém šampionátu v Tegu oslnil čtvrtým místem, byť se radost mísila s drobnou hořkostí. Vždyť od medaile ho dělilo 19 centimetrů.

Namotivován i bramborovým umístěním vletl do letošní sezony jako uragán. Sbíral skalpy es v čele s dvojnásobným olympijským vítězem Andreasem Thorkildsenem, byl k neporažení. Skvostnou první polovinu sezony ozdobil triumfem na mistrovství Evropy v Helsinkách.

Vrchol měl přijít v Londýně. Jenže nepřišel. Po kvalifikačním superhodu dlouhém

88,34 metrů o zisku olympijské medaile pochyboval málokdo. Jenže „den blbec“, jak výstižně prohlásil Železný, Veselého potkal v nejméně vhodný okamžik. Ve finále za kvalifikačním hodem o pět metrů zaostal a skončil znovu čtvrtý. „Byla to šance, kterou jsem nevyužil. Nevím proč,“ posmutněle vykládal. Náplastí na londýnské zklamání mu pak byl triumf v Diamantové lize, který stvrdil při finále prestižního seriálu v Curychu. |

VESELÉHO VRCHOLY

- ♦ mistr Evropy 2012
- ♦ vítěz Diamantové ligy 2012
- ♦ čtvrtý na OH 2012
- ♦ čtvrtý na MS 2011
- ♦ osobní rekord 88,34 m

ročník 7 / číslo 4 / 2012

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČ: 60162694
www.duklasport.cz
www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 973 203 811
Fax: 224 310 910
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Ing. Jaroslav Prišćák, Ph.D.
Telefon: 973 203 801
E-mail: priscajk@seznam.cz

Redakční rada
PhDr. Karel Felt
Ing. Pavel Nekola
Mgr. Ivana Roháčková
Jitka Hráčková

Grafická úprava a zlom
Andrea Bělohávková (OKP MO)

Korekce fotografií
Andrea Bělohávková (OKP MO)

Jazyková úprava
Mgr. Jaroslav Pajer (OKP MO)

Tisková příprava a tisk
VGHMÚř Dobruška

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 4 / 2012 vyšlo: 30. 11. 2012

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele
Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Medailisté z Londýna
Kresba na obálce: Milan Kounovský
Foto na obálce: Ivana Roháčková

Česká sportovní reprezentace na letních a zimních olympijských hrách v letech 1994 až 2012 vybojovala celkem 59 medailí. Z toho „armádních“ bylo 29. Sportovci ASC DUKLA v letech 1993 až 2012, tj. za posledních dvacet let, se můžou pochlubit ziskem celkem 1 280 medailí ze světových a evropských soutěží. Za prvních deset let těchto cenných kovů nasbírali 529 a za druhých 752.

Armádní resortní sportovní centrum Dukla se za 20 let samostatné Armády České republiky změnilo z vojenského sportovního útvaru v profesionální evropský resortní klub, jehož nejlepší sportovci medailisté jsou vojáci z povolání. Jeho hlavním úkolem je zabezpečit státní a resortní sportovní reprezentaci České republiky na vrcholných světových soutěžích – olympijských hrách, mistrovstvích světa a Evropy, světových pohárech. A díky podpoře resortů ministerstva školství, ministerstva obrany a Českého olympijského výboru se ASC DUKLA daří plnit tyto úkoly na jedničku, o čemž svědčí i poslední vynikající výsledek armádních sportovců na olympijských hrách v Londýně.

Tak velké díky za to!

4/12

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

2

4

8

12

15

obsah

- 2** Strojvůdci zlatých drah
- 4** Armádním sportovcům opět vládne žena, oštěpařka Špotáková
- 6** Kronika úspěchu
- 7** Vystoupili ze stínu hvězd
- 8** Saudkovo páté eso: Kalendář 2013
- 9** Jan Saudek – sportovcem Dukly
- 10** Osobnosti nebe slávy
- 12** Špotákové půltucet
- 14** Armádě bych se nebránila
- 15** Králem i sympátkem cyklistiky
- 16** To se nemělo stát
- 18** Do uniformy jen ti nejlepší
- 20** Světové stříbro na rozloučenou
- 21** Potvrdili pověst evropských králů madisonu
- 22** Martikán sa zapísal do dejín svetového športu
- 24** Hokejový šéf
- 26** Kaleidoskop
- 28** Jubilanti armádního sportu
- 30** Kaleidoskop
- 30** Sportovní výsledky
- 31** Kalendář akcí
- 31** Tucet otázek pro Tomáše Svobodu
- 32** Barvy Dukly hájí už 55 let

Jakub Kučera

Viktor Zapletal

Jan Železný

STROJVŮDCI zlatých drah

Stojí v pozadí úspěchu olympijských hvězd z Londýna. Když jejich svěřenci stáli na nejvyšším stupni, oni se z jejich triumfu těšili v pozadí. Legendární oštěpař Jan Železný pomohl Barboře Špotákové k druhé zlaté. V závěrečný víkend her se radoval Jakub Kučera s moderním pětibojařem Davidem Svobodou a Viktor Zapletal s bikerem Jaroslavem Kulhavým. Jak znají trenéři své zlaté závodníky?

Vzpomenete si, kdy vás váš zlatý olympionik poprvé zaujal?

Jakub Kučera: David přišel do Dukly jako bývalý plavec. Udělali jsme ale detailní testy, které ukázaly jeho perspektivu v běhu. Což nebyla jeho specializace. Vycházelo to tak, že by mohl být dobrý materiál pro moderní pětiboje. Poměrně záhy se ukázalo, že i z hlediska pohybové inteligence je pro tento sport vhodný typ.

Viktor Zapletal: Já bych řekl, že hned od počátku, co jsem se s ním poznal. To mu bylo čtrnáct let, ten jeho talent byl tak výrazný, že byl schopen jezdit se závodníky kategorie dospělých elite. To byl nezpochybnitelný důkaz jeho schopností.

Jan Železný: Bylo to asi na soustředění, když Bára ještě dělala sedmiboj. Rozhodovala se, jestli nemá zkusit oštěp. Zaujala mě tím, jak rychle se dokáže učít, což je její strašně silná přednost. Pohyb vnímá, má k tomu vlohu.

Jaký byl klíčový moment jeho (její) kariéry?

Jakub Kučera: Obecně je jich v každé sportovní kariéře hodně. U Davida to byly na jedné straně první úspěchy v seniorské kategorii, kdy si potvrdil, že bude výhledově

konkurenceschopný se světovou špičkou, a že co dělá, má smysl. Vzhledem k Londýnu byl určitě klíčový závod v Pekingu, kdy už byl připraven závodit hodně nahoře. O to větší bylo zklamání, když to nedopadlo, jak si představoval.

Viktor Zapletal: Ten hlavní klíčový moment, který nastartoval Járovu současnou výkonnost, se udál zhruba před sedmi lety, kdy absolvoval neúspěšné angažmá v zahraničí a vrátil se do Čech. Tady se podařilo vybudovat tým, který byl postaven jenom na něm. Tým mu dal šanci zkusit ještě jednou dokázat, co v něm je. Předtím řešil, jestli neskončí s cyklistikou. Šel úplně na dno, odkud se odrazil.

Jan Železný: Klíčový moment byl ten, kdy se Bára rozhodla, že se bude věnovat jenom oštěpu. Tím její kariéra začala růst. Začala se projevovat její nejsilnější stránka, že čím těžší závod, tím je lepší. To má jenom pár lidí na světě.

Kdy vás poprvé napadlo, že může vyhrát olympiádu?

Jakub Kučera: Že je David typ pro velké soutěže, se ukazovalo dlouhodobě, ne jednorázově. Nechci říct nějaké datum. Už jenom to, jak

zvládl přechod z juniorské do seniorské kategorie, ukazovalo, že potenciál má obrovský.

Viktor Zapletal: Už na olympiádu v Pekingu jel Jarda v mých očích s poměrně velkými ambicemi. Tehdy jsme ale ještě nedokázali pracovat s tréninkovým modelem, který dnes aplikujeme. Je totiž postaven čistě na Járu a jeho výkonnost. Věřit jsem začal asi před dvěma lety, kdy Járova výkonnost poskočila hodně výrazně nahoru. Začalo se učit tréninkové období, které měl za sebou.

Jan Železný: To mě už napadlo před Pekingem. To jsem Báru ještě netrénoval. Ona byla tak dobrá, že na to měla. Tam jsem si myslel, že to může dokázat, i když závod je vždycky složitý. Nakonec z toho byla divácky zajímavá podívaná a Bára vyhrála.

Proč je váš svěřenec olympijským vítězem?

Jakub Kučera: To je hodně záladná otázka. A ještě záladnější v moderním pětiboji, kde faktorů, které ovlivňují sportovní výkon, je nejvíce ze všech odvětví. A není tady jen pět disciplín, přicházejí také vnější vlivy. V šermu je to výkon soupeřů, je to i kvalita koní. Faktorů je strašně moc, ale nejdůležitější je, že je David člověk, který může jak po kondiční stránce, tak i z hlediska psychiky vyhrávat závody.

Viktor Zapletal: Já jsem během své trenérské kariéry měl možnost vidět jedince, kteří jsou ještě talentovanější než Jarda. Mají lepší záťažové testy, relativně lepší předpoklady být úspěšní. Jarda má v sobě mimořádnou dávku talentu, ale co je důležitější, má obrovskou tréninkovou píli. Je jeden z nejpocitivějších cyklistů. Málokdo tohle ví a dokáže si představit, co za medailí stojí tréninkové práce.

1

2

3

1/ Kulhavý a trenér Zapletal
2/ Svoboda a trenér Kučera
3/ Špotáková a trenér Železný

Jan Železný: Protože má všechny předpoklady, aby se olympijskou vítězkou stala. Její výjimečnost je v tom, že se stala olympijskou vítězkou dvakrát. Spousta lidí se může stát olympijským vítězem jednou. Vyhrát olympiádu dvakrát, to už je potvrzení absolutní výjimečnosti. Bára je extra třída. V ženském oštěpu dokázala vyhrát olympiádu dvakrát před ní jenom jedna závodnice. Je vidět, jak je to těžké a složitě. I Usain Bolt říkal, že aby se stal legendou, musí to potvrdit a vyhrát olympiádu znovu. V Londýně se Bára a Usain stali legendami.

Hádáte se někdy spolu?

Jakub Kučera: Úplně v tom pravém slova smyslu se určitě nehádáme. Na druhou stranu je i pro mě zpětná vazba, jak svěřenci na přípravu reagují, strašně důležitá. Já jsem schopen trénink upravovat. Máme ho založený na biochemických rozbořech. Ale i výměna názorů je důležitá. Největší názorové rozpory jsou v době nejtěžší přípravy. Pokud je tělo v extrémní záťažě, i schopnost tolerance záťaž se snižuje. Pak je jakákoli neshoda větší. V porovnání s jinými dvojicemi je to ale super vztah.

Viktor Zapletal: Myslím, že jsme přátelé a nikdy jsme neměli žádný konflikt. Naše celá tréninková metoda byla postavená dohodou. Koncept tréninku není postavený tak, že já bych věděl přesně, co má Jarda dělat. My jsme na základě zkušeností daných závody a tréninkem společně vybrali tréninkový model, který by Jardovi mohl vyhovovat. Dnes je to know-how pro další a aplikujeme to na ostatní závodníky tréninkové skupiny. Nikdy to nebylo postavené tak, že bych si dělal patent, jak to udělat. To vznikalo postupně, metodou pokus-omyl.

Jan Železný: Ani ne. Můžou nastat nějaké situace, kdy je trochu nějaký konflikt, což je normální i potřebné. Hádat se je zbytečné. Závodník na to přijde sám, pokud trenérovi věří. První rok s Bárou jsme oba dva byli v určité nejistotě. Bára začala víc trénovat, potřebovala si to sednout. Olympijský rok byl naprosto v pohodě. Ona důvěřovala mně, já jí. Má ode mě volnost. Když potřebuje trénovat sama, tak může.

Mají z něj (ní) soupeři strach?

Jakub Kučera: V pětibojařské špičce je relativně hodně lidí, kteří to dokážou poskládat jednorázově. Těch, kteří to umí dlouhodobě, tolik není. To se hlídá. David přijel vloni do Ruska a suverénně tam vyhrál v nejlepší výkonu roku. Oni tam ale o něm věděli, proto tluhe komunitu jeho výkon překvapením nebyl.

Viktor Zapletal: Myslím si, že velký. Jarda buď respekt. Světová špička, která měla možnost s ním absolvovat závody, ví, že když začne jet, závod je potom jednoznačnou záležitostí. V určitých chvílích je Jarda k neporažení. Oni to velice dobře vědí. On má syndrom zabijáka. V určité chvíli vycítí, že závod může vyhrát a jde za tím. Naprosto jednoznačně je schopen nechat všechno na trati. To je vlastnost, která se nedá naučit. S tím se člověk narodí. Jestliže tohle Jarda začne uplatňovat, pak mají soupeři velký problém.

Jan Železný: Některé soupeřky určitě mají velký respekt. Když přijdou a uvidí Báru ve formě, respekt je tak velký, že může hraničit až se strachem. Vědí, že když mají vyhrát, musí jít na svoji maximální hranici výkonnosti. Bára je dobrá v tom, že dokáže na velkých závodech

předvést své maximum. Když v olympijském závodě prvním pokusem hodila relativně dobrý hod, tak se uklidnila, soupeřky znejistila.

V čem mu (jí) pomohla Dukla?

Jakub Kučera: To je úplně klíčová záležitost. Dukla je jako jediná v našich podmínkách ochotná vytvořit takové tréninkové zázemí. Zajištění přípravy moderního pětiboje je velmi složitá a klíčová. Dukla je schopná vytvořit podmínky srovnatelné s nejlepšími týmy, to je pro olympijský úspěch úplný základ.

Viktor Zapletal: Dukla pomáhá nejen Jardovi, ale celé mé tréninkové skupině. Dává nám jistotu a klid. Jsme vděční po stránce materiální i za to, s jakými lidmi můžeme v Dukle spolupracovat.

Jan Železný: Je to docela dost zásadní. Dává jistotu. Tím nemyslím jenom tu finanční, ale i jistotu tréninkových podmínek. Pořád se mluví o slučování resortů, ale to se pak můžeme bavit o zrušení vrcholového sportu. Dukla ukazuje kvalitní práci. |

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

Armádním sportovcům opět vládne žena, oštěpařka Špotáková

Obhájkyně olympijského zlata a vítězka Diamantové ligy oštěpařka Barbora Špotáková zvítězila v anketě o nejlepšího Armádního sportovce roku 2012. Porota tentokrát byla ve velmi obtížné situaci, zlato z Londýna si přivezli hned tři dukláci, kromě ní ještě moderní pětibojař David Svoboda a biker Jaroslav Kulhavý. V tomto pořadí byli také vyhlášeni na slavnostním večeru poslední říjnový den v sále Domu armády v Praze-Dejvicích.

Na stříbrného skifaře Ondřeje Synka tak zbylo čtvrté místo a bronzový čtyřkajak – Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál a Jan Štěrba triumfoval v kategorii malých kolektivů. O kvalitě armádního sportu svědčí i fakt, že do top desítky se nedostal prakticky nikdo, kdo k výbornému výkonu v Londýně nepřidal ještě nějaký bonus, například výborným časem nebo medailí z další velké soutěže.

Mezi plným sálem oceněných a vzácných hostů chyběla tentokrát jubilatka Dana Zátoková, kterou postihla srdeční slabost, ale naštěstí druhý den už přišla na jednání ČOV. Někteří pozvaní sportovci pak plnili svoje reprezentační povinnosti, jako házenkář Filip Jícha, nebo byli v zahraničí na soustředění.

Ministr obrany Alexandr Vondra sice nestihl z pracovních důvodů začátek vyhlášení, protože po odpoledním křtu kalendáře musel odjet, ale vrátil se večer v pravou chvíli, na jeho samé vyvrcholení. Při něm překvapil dvojnásobnou olympijskou vítězku, kajakářku

Štěpánku Hilgertovou, která kromě krásné kytice k svátku dostala Vyznamenání Zlaté lípy ministra obrany ČR za vynikající výsledky.

„Pro mne to je velké překvapení. Když jsem viděla, jací lidé toto vyznamenání dostávají, ani jsem nedoufala, že by mne něco takového potkalo,“ přiznala skromně. Když se jí moderátor večera Štěpán Škorpil zeptal, jestli už se začala připravovat na olympijské Rio, skoro vykřikla: „Nestaře!“ Po letošním čtvrtém místě v Londýně a jejím obrovském entuziasmu... Proč ne.

Srdcem velký duklák, jeden z nejlepších fotografů této planety, Jan Saudek pak od ředitele Dukly Jaroslava Přiščáka převzal meč Rytíře armádního sportu. A zamával jím jako pravý český rek. Inu stále je při síle a ministr obrany také odmítl, že by mu snad dal modrou knížku.

Cenu pro nejlepšího juniora si odnesl dráhař brněnské Dukly Jakub Vývoda, který si přivezl letos ze světového a evropského juniorského šampionátu tři bronzové medaile a přidal k nim i nový český juniorský rekord na jeden kilometr

s pevným startem. Velkou radost z talentovaného mladíka má především olympijský vítěz z Tokia 1964 Jiří Daler, nejslavnější český dráhový cyklista a samozřejmě také duklák.

Vybrat nejlepšího trenéra vzhledem k úspěchům nebylo vůbec jednoduché. Stačí ale letmý pohled na atletické výsledkové listiny a jako oštěp z nich doslova vyletí jméno trojnásobného olympijského vítěze, trojnásobného mistra světa a stále světového rekordmana Jana Železného. Všech pět jeho svěřenců se letos proboujvalo do olympijského Londýna. Barbora Špotáková obhájila zlato, Vítězslav Veselý skončil čtvrtý a oba vyhráli Diamantovou ligu. „Děkuji především svým svěřencům, protože bez jejich výsledků bych nebyl zvolen nejlepším trenérem,“ pravil Jan Železný.

Mezi malými kolektivy bral první místo bronzový čtyřkajak Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál a Jan Štěrba. Výhodou téhle čtveřice je, že si umí udělat legraci sama ze sebe. A tak Josef Dostál všechny rozesmál výrokem: „Normálně mám 110 kilogramů, ale v přijímači jsem deset přibral.“ Na narážky kamaráda z přijímače, atleta Pavla Masláka, který se vešel do nejlepší desítky, že se s ním musí kajak potopit, reagoval jen s úsměvem. Lukáš Trefil zase přiznal: „Když jsem slyšel v cíli třetí pípnutí, které patřilo nám a znamenalo bronz, zahodil jsem radostí pádlo a od té doby jsem ho neměl v ruce... Na olympijském kanále nezůstalo, našli ho, zabalili, takže nové shánět nemusím,“ rozesmál přítomné. Druzí v pořadí, mistři světa ve střelbě na běžčích terčích Miroslav Januš, Bedřich Jonáš a Josef Nikl si jen povzdechli, že jejich sport

už není v olympijském programu. Prvně jmenovaný si ještě přivezl bronz z Atlanty, ale pak „kanci“, jak se této disciplíně přezdívá, museli opustit olympijskou rodinu. I tak má právě Januš neuvěřitelnou sbírku 126 medailí z velkých soutěží.

Celý večer zněly sálem písničky současné pěvecké superstar Tomáše Kluse. „Kdysi jsem v moderním pětiboji závodil společně s Davidem Svobodou. Když vyhrál v Londýně, maminka mi říkala, kam až jsem se mohl dostat, kdybych zůstal u moderního pětiboje. Mezi nejlepší sportovce. Tak jsem tady,“ pravil s humorem sobě vlastním.

Vydařený večer pak zakončil ministr obrany Alexandr Vondra poděkováním armádním sportovcům. „Peněz na sport není mnoho, ale jsou to dobře vynaložené investice. Získané medaile dokazují, jak velký význam má Dukla pro český sport a jak dobře reprezentuje armádu i celou naši republiku. Objevily se sice snahy spojit všechna resortní sportovní centra, ale já jsem byl proti. Dokud budu ministrem, Duklu nedáme!“ Nic příjemnějšího a povzbudivějšího v sále plném šampionů snad ani říct nemohl. |

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

1. Barbora Špotáková (atletika) 1 371 bod
2. David Svoboda (moderní pětiboj) 1 330 bodů
3. Jaroslav Kulhavý (horská kola) 1 270 bodů
4. Ondřej Synek (veslování) 1 044 body
5. Vítězslav Veselý (atletika) 776 bodů
6. Štěpánka Hilgertová (vodní slalom) 514 bodů
7. Jan Sychra (sportovní střelba) 347 bodů
8. Lukáš Melich (atletika) 239 bodů
9. Pavel Maslák (atletika) 214 bodů
10. Jakub Holuša (atletika) 179 bodů

KOLEKTIV ROKU:

1. Jan Štěrba, Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál (rychlostní kanoistika, K4) 1 387 bodů
2. Miroslav Januš, Josef Nikl, Bedřich Jonáš (sportovní střelba) 804 body
3. Jaroslav Volf, Ondřej Štěpánek (vodní slalom, C2) 760 bodů

JUNIOR ROKU:

1. Jakub Vývoda (cyklistika) 750 bodů

TRENÉR ROKU:

1. Jan Železný (atletika) 1 010 bodů

- 1/ Ministr předal Hilgertové Zlatou lípu
- 2/ Klus a Svoboda si vyměnili duklácké dresy
- 3/ Šestice letošních nováčků v armádě
- 4/ Trenér roku Jan Železný

KRONIKA ÚSPĚCHU

„Není nic staršího než včerejší noviny a není nic věčnějšího než dobrá knížka,“ říká staré pořekadlo. O knížce Zlatý lesk z Londýna to určitě platí, protože bude mnoha generacím připomínat jednu z nejúspěšnějších olympiád nejen z pohledu armádního sportu. Vždyť příslušníci ASC DUKLA získali pět z deseti medailí české výpravy. Tři z nich byly zlaté...

„To je pětasedmdesát procent z celkového počtu českých zlatých. Londýnská olympiáda je nejlepší důkaz o významu a postavení armádního sportu,“ ocenil sportovce, kteří závodí v barvách Dukly ministr obrany Alexandr Vondra. Nejvyšší šéf resortu i další spolukmotři – místopředseda ČOV pro olympismus Josef Dovalil, skifař Ondřej Synek a „čtyřkajak“ Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál a Jan Štěrba – lehce sektem pokropili fialový obal knihy, na němž jsou držitelé všech pěti medailí. Ono jich je pochopitelně dohromady osm, vzhledem k tomu, že bronz získala čtveřice. A u ní se zastavím. Kdo tohle kvarteto dobře nezná, měl problémy s identifikací, neboť Lukáš Trefil a Josef Dostál přijeli přímo z přijímače, v maskáčích a ostříhaní dohola. Takže na titulní stránce jsou dva úplně jiní chlapi... I v tomhle je historická hodnota kroniky londýnské olympiády, na níž dukláci nejen podřelí českou reprezentaci, ale především díky nim se stala jednou z nejúspěšnějších v historii českého sportu.

Zlatý lesk z Londýna má 180 stran a na nich 445 fotografií, jejichž autory jsou převážně Ivana Roháčková a Eduard Erben. Texty kromě Ivany Roháčkové, která provázela dukláky v Londýně jako novinářka, fotoreportérka i duchovní vzpruha, připravili Kristina Roháčková, Josef Dovalil, Jan Hrdina, Michal Osoba, Milan Novotný, Rudolf Vojtěch a autor těchto řádků. Úvodní slovo patří panu ministru Alexandru Vondrovi. Ivana Roháčková pak rukopisy i fotografie shromáždila a připravila knížku velice pečlivě obsahově. Grafička Andrea Bělohávková jí poté dala oku lahodící podobu. Odpovědný redaktor Jaroslav Pajer pak dohlížel na to, aby i jazyk knihy byl na úrovni.

A co je na knize také velmi cenné, že jde olympiádě i jejím hrdinům tak říkajíc pod kůži a nabízí i zážitky, emoce a pocity ze zákulisí, které neukázaly ani televizní kamery a nepopsali novináři. To je právě ta věčnost. Přinést nejen fakta, která si historie pamatuje, ale také zachytit atmosféru v rozhovorech, reportážích a příbězích z londýnských sportovišť i Českého domu...

Takže si pohodlně sedněte nebo lehněte, dle libosti, a znovu se ponořte do těch magických olympijských dnů. Příjemné počtení a prohlížení. |

ZLATÝ LESK z Londýna

DUKLA

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Vystoupili ze stínu hvězd

Součástí slavnostního vyhlášení nejlepších armádních sportovců je už tradičně ocenění nejlepšího házenkáře a volejbalisty, sportovce Unie armádních sportovních klubů ČR (UNIASK) a také úspěšných vojáků profesionálů ve smyslu tohoto slova.

Právě oni byli zpestřením večera, protože mnozí z přítomných o nich slyšeli vůbec poprvé a ani netušili, jak úspěšní jsou čeští vojáci nejen v mezinárodních misích, ale i na sportovištích v armádních soutěžích. Vždyť například nejlepší z nich Milan Wurst ze 73. tankového praporu Práslavice vybojoval pět medailí v tvrdé domácí i zahraniční konkurenci v letních i zimních soutěžích. Ještě o jednu „placku“ navíc získala stříbrná Markéta Janatová z Univerzity obrany Brno a potvrdila, že se i české příslušnice něžného pohlaví dokáží prosadit v tvrdém vojenském sportu. Velký potlesk pro ně byl zcela zasloužený.

Nejlepším házenkářem se stal křídelník pražské Dukly Milan Kotrč, v minulé sezoně se 152 brankami nejlepší střelec mužstva, který je zároveň pokračovatelem rodové tradice Kotrčů. „Táta mi už do házené moc nemluví,“ pravil s úsměvem čtyřiařdvacetiletý reprezentant.

Nejlepší volejbalista Petr Pešl je naopak symbolem té, řekněme, zkušenější generace. Od roku 1992 bojoval pod vysokou sítí v barvách liberecké Dukly. Za reprezentaci odehrál neskutečných 300 zápasů a po dobu svého působení ve francouzském Tour se stal i prvním Čechem, který získal pod vysokou sítí medaili v Lize mistrů. Svoji bohatou kariéru letos ukončil, ale byla by obrovská škoda, kdyby nezůřčil ve prospěch volejbalu bohaté zkušenosti. Nemusíme mít obavy. Už tak činí, jak sám řekl, u volejbalové mládeže.

Z Liberce přijel i trenér lyžařského potěru Josef Kubica. „Velký talent se v lyžařině hned nerozpozná, to až v dorosteneckém věku. Běžecké lyžování je o dřině, ale je potěšitelné, že zájemců o tento sport zejména po světovém šampionátu v Liberci přibývá,“ řekl muž, který vychoval už několik juniorských medailistů z největších mezinárodních soutěží a také hledá novou Neumannovou a Bauera.

1/ Společná fotografie nejlepšího volejbalisty a házenkáře s předávajícími

2/ Generálmajor Miroslav Žižka a plukovník Ladislav Nagy předávali ceny nejlepším sportovcům AČR

3/ Imrich Bugár gratuloval bikerovi Ondřeji Cínkovi

UNIASK ČR ocenila jako nejlepší ze svých řad dva velké talenty. Biker Ondřej Cínek kraloval horským kolům na MS i ME do 23 let a probojoval se i na olympiádu do Londýna, kde obsadil skvělé čtrnácté místo. „Na kole závodím teprve osm let,“ přiznal k údivu všech skromně mladík a v sále to jen zahučelo. Za čtyři roky v Riu se mají nejen olympijský šampion Kulhavý, ale i další soupeři na co těšit...

Fotbalový záložník Marek Hanousek byl už ve dvaceti letech tahounem pražské Dukly,

kteřá v minulé sezoně jako nováček obsadila šesté místo a stal se i důležitým článkem reprezentace do jednadvaceti let. V létě odešel do Viktorie Plzeň, kde úspěšně bojoval o místo v základní sestavě. Ten minulý čas je bohužel namísto, protože mu vážné zranění předčasně ukončilo sezonu. Tenhle velký bojovník a autor často nechyatelných střel „středního a delšího doletu“ se jistě na jaře vrátí v plné parádě. I těmto sportovcům zaplněný sál mohutně zatleskal. |

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Saudkovo páté eso: Kalendář 2013

Jeden z nejlepších fotografií na světě Jan Saudek je duklák tělem i duší. Jeho kalendáře jsou unikátem a vysoko ceněným sběratelským artiklem. Do roku 2013 poslal svoje páté eso a podle těch, kteří už měli možnost si rozměrově největší kalendář prohlédnout, prý nejlepší.

křest kalendáře

Vím, že sportovci mají na práci jiné věci, než stát nebo sedět před objektivem mého fotoaparátu. A tak jsem je tentokrát nikam netahal. Přijížděli za mnou do té mojí špeluňky. Aní tam jsem je nezdržoval. Moc mi pomohly také moje partnerka Pavla Hodková a Ivana Roháčková," říkal skromně neuvěřitelně vitální sedmasedmdesátník.

A nebyl by to on, kdyby nedodal... „Já ty peníze za kalendáře neprochlastávám. Dělán to proto, abych měl na alimenty. Peníze dám na děti, vnuky a pravnuky.“ Ke spolupráci se sportovci ještě dodal: „Byla skvělá. Nikdo mi neřekl: Plesnivý dědku, jdi i s tou plesnivou zdí už někam, odkud se ještě nikdo nevrátil.“

Také sportovci byli nadšení. „Trvalo to jen pár minut a bylo to úžasné. Vždycky jdu k panu Saudkovi rozechvělá, ale pokaždé to je i báječný zážitek, přiznala Štěpánka Hilgertová. Saudek dokázal dát dohromady dokonce i trio rozkmotřených excelentních desetibojařů Roberta Změlíka, Tomáše Dvořáka a Romana Šebrleho. „Já tohle nevěděl. Vycítil jsem, že si nesednou, ale řekl jsem, že se budou fotit tak, jak chci, a bylo to,“ pravil s šibalským úsměvem Jan Saudek. Všechny pak uchvátila v ateliéru jeho dnes už pověstná plesnivá zeď, která vytváří až neskutečné pozadí. I když jsou před ní vyfoceni všichni sportovci, každý snímek je jiným a neopakovatelným uměleckým dílem.

Při křtu ocenil mistrovo skvělé dílo i ministr obrany Alexandr Vondra. Saudek, který loni dostal vojenský stejnokroj, přesněji řečeno populární maskáče, už má výstroj kompletní. Přibyla k němu i čepice. Hned poté, co byl kalendář decentně polit velkou skupinou úspěšných

londýnských olympioniků, jej mistr pečlivě otřel... I on si ho váží.

Velkou zásluhu na kalendáři mají ředitel ASC DUKLA Jaroslav Prišćák a autorka projektu Ivana Roháčková. Už samotný výběr čtyřiačtyřiceti sportovců nebyl jednoduchý. Mnohem těžší bylo dostat je do ateliéru, ale povedlo se i to, a tak mohla vzniknout úžasná uskupení, z nichž některá nikdo před tím a zřejmě ani nikdo po tom už nedá dohromady. „Bylo to úžasné potkat se při focení s tak skvělými sportovci a dělat s panem Saudkem je také něco skvělého, co se nedá popsat,“ přiznala Barbora Špotáková, která si nenechala ujít příležitost fotografovat se s nejlepším házenkářem planety Filipem Jíchou.

Saudkův pátý kalendář je opravdovým klenotem a vůbec ne pro to, že je největší rozměrově. Jeho mottem je 65. výročí Dukly a představuje sportovní hvězdy od roku 1948, kdy se jmenovala ATK přes ÚDA až po současnou Duklu. Proto je na první straně Dana Zátopková. Aby se reprezentativní vzorek sportovců do kalendáře vešel, je také oboustranný, což je další unikum, stejně jako počet 44 hvězd armádního sportu na 52 obrázcích, od atletů přes lyžaře, hokejisty, fotbalovou legendu Josefa Masopusta až po současné hvězdy. Škoda, že tento skvost má náklad jen pět tisíc kusů a na veřejnost se nedostane...]

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

JAN SAUDEK – sportovcem Dukly

Ha!

Šedesát let nazad marně jsem toužil přežít vojnu v dresu ATK – nu, výkony jsem tenkrát neměl nijak pozoruhodné a třídní původ také nebyl nejhodnější – tak z toho sešlo.

A čas šel a šel...

A pak, už v dalším tisíciletí, krůček po krůčku jsem se začal vkrádat do toho obdivovaného, tajemného a nedostupného hájemství Dukly – a vída: nakonec mne tam začali nějak trpět – byl jsem u cíle.

Po letech směl jsem se s mými idoly setkávat – a pak jednou, z nápadu Ivy Roháčkové si mohl vyzkoušet skutečnou výstroj, dresy a náčiní opravdových machrů a jednou provždy pochopil, co je to být navlečen do hokejistova brnění a ještě bojovat (to jsem naštěstí už nemusel), nebo mít na zádech dva padáky (14 kg) anebo si představovat hromadný pád cyklistů při sjezdu z kopce – no, a jak vidno – z gymnastiky jsem už nedokázal předvést vůbec nic – i když jsem kdysi s klukama z Dukly chodil cvičit, ovšem jako trpěný nezvaný host, do tehdejší tělocvičny YMCA, v raných šedesátých letech minulého století...

Ty sněhobílé ponožky, které jsem dostal pro obrázek cyklisty a směl jsem si je pak ponechat, jsem dal jedné své milence – byla velmi poptěna – a já víc: nejmíc.

Děkuji vám!

Jan Saudek (77)

Foto: Ivana Roháčková

Osobnosti NEBE SLÁVY

V kalendáři DUKLA 2013 se před objektiv Jana Saudka postavilo 44 legend, osobností a hvězd, které reprezentovaly armádní vrcholový sport v období od ATK 1948 až po Duklu a rok 2012.

Sešlo se celkem 31 olympijských medailistů, z toho 14 olympijských vítězů (tři vícenásobní), kteří přivezli dohromady 47 nejceněnějších kovů, dalších osm jsou nejlepší sportovci či mistři světa a Evropy, dva medailisté z MS a předseda Českého olympijského výboru.

Na zadní stranu kalendáře jeho autor Jan Saudek napsal:

Byl to fantastický raut! Ale počkat! Počkat! Všichni si myslí, že raut je nějaká žranice – to zase prrr... Omyl. Ve slovníku je psáno: „Setkání vybrané společnosti.“ No – to bych prosil! Taký že jo!

Chtěl jsem tedy portrétování pojmut jako velkou společenskou událost: dámy ve večerních toaletách, důstojní gentlemani ve střízlivých tmavých kabátcích – žádné svaly, dresy, pot a nezměrné úsilí potřebné k dosažení vrcholu by neměly být patrné – nu, některým se můj vzkaz, má koncepce nějak nedoručila, a tak přijeli v kostkovaných košilích jako kovbojové na rodeo, ale pořád to byli oni: výkvět naší reprezentace. Bývá opatrnickým zvykem nikoho zvlášť nejmenovat, ale když já musím: Jaroslav Holík přišel po strašné operaci, stařečný a nezlomný chlapák – a předvedl mi jednou pro vždy, co je odvaha, bojovnost a silná vůle, kterou ostatně měl vždycky – jemu jsem vděčný za to, že mi ukázal, jak naše drobné starosti jsou k smíchu před lidskou velikostí. Ještě něco: všichni, od mladičké dívky Evy Samkové až po milovanou Danu dámu Zátopkovou, měli něco jedinečného: uměli to, co já neumím. A byli nejlepší. Nabral jsem z nich obrovskou sílu a hluboce, po slovansku se před nimi skláním.

A teď aby to znělo trochu vznešeně: přirovnávám ten společný portrét k nebi plnému hvězd, k oslnivé obloze. Viděl jsem tam hvězdy teprve vycházející, ale i už trvale zářící na tom mém nebi – a pár jich bylo té největší velikosti – to byli ti, které u nás každý zná.

Na tohle nebe Slávy se já nikdy nedostanu, ale směl jsem se tam dívat – a to stačí.

Jan Saudek
dělník fotografie

- ♦ téma nástěnného kalendáře: 65. výročí armádního vrcholového sportu (1. října 1948)
- ♦ velikost kalendáře: 59 × 42 cm, po rozevření na jednotlivé měsíce: 84 × 59 cm
- ♦ 13 fotek 52 černobílých, samostatných portrétů i společných fotografií, pořízených v ateliéru před „plesnivou zdí“

Fotografování sportovci:

Dana Zátopková
Josef Masopust
Jiří Vícha
Josef Smolka

Barbora Špotáková
Filip Jícha

Jaroslav Kulhavý
Milan Kadlec

Jiří Daler
Jan Kůrka
Imrich Bugár

Jiří Holík
Jan Klapáč
Jaroslav Holík

Pavel Ploc
Aleš Valenta
Kateřina Neumannová
Lukáš Bauer

Štěpánka Hilgertová
Jaroslav Volf
Ondřej Štěpánek

Robert Změlík
Roman Šebrle
Tomáš Dvořák

Jan Železný
Vítězslav Veselý
Jiří Adam
David Svoboda

Ondřej Synek
Jiří Pták
Václav Chalupa
Jiří Kejval

David Kostecký
Lenka Marušková
Jan Sychra

Daniel Havel
Lukáš Trefil
Josef Dostál
Jan Štěrba

Eva Samková
Nikola Sudová

Václav Hynek
Jiří Gečnuk
Jan Wantula

Text: Ivana Roháčková
Foto: Jan Saudek

Šest let v kuse vládne české atletice Barbora Špotáková. Její postavení v roli domácí jedničky stvrdila anketa Atlet roku, kterou oštěpařka pražské Dukly suverénně s více než dvoustabodovým náskokem ovládla.

Špotákové pultucet

Doma už má jednatřicetiletá Špotáková pultucet ocenění a po mateřské pauze může do táhnout bilanci svého trenéra Jana Železného a koulačky Heleny Fibingerové. Rutina? „Rozdíl oproti předchozím rokům je v tom, že jsem vozila v létě medaili jako jediná, letos nás byly mraky,“ hřál Špotákovou úspěšný rok, v němž osmička z elitní desítky nominovaných získala na vrcholné akci aspoň jednu medaili.

Gratulace od Kořat

Vyhlášení si vychutnala tradičně po boku přítele Lukáše. Kromě ceny za vítězství se jí v závěru dostalo i speciální gratulace od dětského souboru Kořata, který jí na melodii Ódy na radost zazpíval, že chce „být jako Bára“.

„Ankety jsou pořád stejné, ale tohle jsem si užila. Příjemné bylo podívat se na shrnutí celého roku, člověk si ho aspoň připomněl,“ pochvalovala si Špotáková, která si triumf vysloužila obhajobou olympijského zlata v Londýně a svým druhým vítězstvím v hodnocení Diamantové ligy. Druhá se umístila bronzová překážkářka z olympiády Zuzana Hejnová, která sice letos hájila barvy USK, ale od podzimu se připravuje na Julisce pod vedením Dalibora Kupky.

Dukla měla i tak na pomyslných stupních vítězů ankety dvojnásobné zastoupení, třetí skončil tréninkový kolega Špotákové ze skupiny Jana Železného a letošní mistr Evropy Vítězslav Veselý. O dokonalý dojem ze životní sezony, v níž rovněž vyhrál Diamantovou ligu, ho připravilo jen olympijské finále, a tak i při vyhlášení musel odpovídat na dotazy moderátora večera Aleše Hámy, co že se to v Londýně stalo.

„Tuhle otázku jsem v poslední době nedostával,“ pousmál se. „Netrpělivě jsem očekával finále takovým způsobem, že jsem z toho byl unaven,“ vracel se ve vzpomínkách o čtvrt roku zpátky ke čtvrtému místu. Letošní vzestup devětadvacetiletého Veselého pak hlasující ocenili triumfem v anketě Objev roku, v níž o čtyři hlasy zdolal oddílového kolegu vícebojaře Adama Sebastiana Helceleta.

Převaha Dukly

Zástupci Dukly měli v desítkě jasnou převahu, což jistě hrálo i přítomného ministra obrany

Alexandra Vondru. Čtvrtý skončil další letošní mistr Evropy na čtvrtce Pavel Maslák, sedmou příčku obsadil halový vicemistr světa na půlce Jakub Holuša. Oba se poprvé na společenské akci představili v uniformě, neboť měli čerstvě za sebou vojenský příjímáček ve Vyškově.

Premiérově v elitní desítkě a hned na osmém místě se objevil kladivář Lukáš Melich, který se blýskl šestým místem na londýnské olympiádě, o příčku za ním skončil tyčkař Jan Kudlička.

Jasnou záležitostí byla volba nejlepšího trenéra, druhé vítězství v této anketě ke svým sedmi v roli závodníka přidal Jan Železný.]

Pro mateřství je ideální doba

Během vyhlášení už věděla, že za rok trůn pro Atletu roku přenechá někomu jinému, oficiální oznámení ale přišlo až o tři dny později. Barbora Špotáková se prostřednictvím médií podělila o radostnou novinku: s přítelem Lukášem čeká potomka, který by se měl narodit začátkem léta příštího roku.

Jak zvládáte první měsíce těhotenství?

Teď je mi dobře, ale myslela jsem, že můžu spát dvacet hodin denně. I když unavená bývám po sezoně běžně.

Jak nabitě jste měla období od olympiády do současnosti?

Zvládla jsem dvě dovolené, jednu v Maďarsku, jednu na Kanárech. Fakt jsem si potřebovala odpočinout. Po olympiádě jsem si myslela, že snad můžu všechno. Jela jsem na víceboj do Talence v pohodičce, bez tréninku. Po závodě mě nic nebolelo, ani jeden sval, což bylo zvláštní, když jsem tam zapojovala jiné partie než obvykle. Chvilí jsem si připadala, že jsem nesmrtelná.

Kdy tedy přišla únava?

Když člověk najednou povolí a vypadne z toho režimu. Doléhala na mě hrozná únava, ale odpočala jsem si dobře. Jen pořád běhám s pejskem do Hvězdy, nevyplnula jsem

1

- 1/ Tři nejlepší atleti
- 2/ Jiřina Svobodová, Denisa Rosolová a Jakub Holuša
- 3/ Lukáš Melich a Jan Kudlička
- 4/ Víťa Veselý a Pavel Maslák
- 5/ Ministr obrany Alexandr Vondra a Bára Špotáková
- 6/ Nejlepší atleti roku
- 7/ Uniformovaní Bára a Lukáš

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

2

3

4

5

6

7

jako po Pekingu. Naše fenka je závislá na aportu, neustále jí něco házím, takže ze cviku nevycházím. Jen oštěpy ještě neumí nosit. (úsměv) Ale jsou prostředky, které létají dál s menším úsilím. Hodit oštěpem 60 metrů dá zabrat, zatímco tenisákem hodím devadesát.

Věříte, že se po mateřské přestávce můžete vrátit do současné formy?

Věřím, příkladů je v historii mnoho, přímo v oštěpu. Méně bych věřila, že příští rok budu na stejné výkonnostní úrovni jako letos. Když člověk dosáhne na takový úspěch, jako je obhajoba olympijského zlata, je těžké se udržet na stejné úrovni. Takhle se to sešlo, doba je ideální. Nebojím se, že bych chuť do sportu neměla, mám ho v krvi, vždycky mě spíš trenéři brzдили.

Asi nebude snadné opouštět potomka na závody...

Asi se všechno změní. Bude jiný koncept sezony, asi nebudu objíždět hodně mítinků. Ale já se vždycky uměla připravit na velký závod. Navíc si jako dvojnásobná olympijská vítězka můžu starty vybírat.

Vaším cílem zůstává Rio de Janeiro a útok na třetí olympijské zlato?

To je největší motivace. Zažila jsem mistrovství světa i Evropy, Diamantové ligy, všechno nádherné závody. Ale olympiáda je nejvíc. Když budu zdravá, chci se tam minimálně kvalifikovat.

Mrzí vás, že jste se letos nedostala mezi trojici nominovaných nejlepších atletek světa?

Vůbec, neřeším to. Jsem ráda, že mám klid. Myslím, že ještě můj čas přijde. (úsměv) |

Armádě bych se nebránila

Překážkárce Zuzaně Hejnové začala nová éra její kariéry. Bronzová medailistka z olympiády v Londýně po sezoně přestoupila ze skupiny Rychlých holek Martiny Blažkové k trenérovi Daliboru Kupkovi a od prvního října přesun potvrdila také nástupem do Armádního sportovního centra Dukla.

zuzana hejnová

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

Jak dlouho jste zvažovala, že po změně trenéra učiníte i klubový přestup?

„V USK mi končila smlouva 31. září a od prvního října jsem v Dukle. Často to bývá tak, že když někdo přejde k jinému trenérovi, další rok zůstává ve stávajícím oddíle. Říkala jsem si, že to takhle bude jednodušší. Mám trenéra z Dukly a sama budu taky v Dukle. Pro trenéra to bude lepší, co se týče organizace. Když už změna, tak se vším všudy.“

Co je z vašeho pohledu v Dukle proti USK jiné?

„Rozdíl je hlavně v tom, že zde má všechno pevný řád a vedení. V USK je to spíš o domluvě, o jakémsi lidském přístupu a přátelství. Zatím všechno funguje, všechno se vyřídilo hrozně rychle. Připadá mi, že v Dukle je vynikající zabezpečení, fyzioterapie, jídlo, všechno mají pohromadě.“

Nezkusíte po vzoru atletických kamarádů Jakuba Holuši a Pavla Masláka vojenský příjimač?

„Už se mě na to pár lidí ptalo. Přemýšlela jsem nad tím, asi bych se tomu úplně nebránila. Mám ještě minimálně rok na rozmyšlenou. Uvidím. Poptám se kluků, jaké to bylo, pak bych se rozmyslela, jestli půjdu, nebo ne. Obecně by se mi to asi líbilo.“

Jak zatím hodnotíte trénink pod novým trenérem Daliborem Kupkou?

„Já to hodnotím určitě kladně. Všechno je zatím v pohodě. Je to velká změna. Všechno je jinak, než jsem byla zvyklá. Přijde mi, že trénuju víc než dřív.“

V čem jsou další rozdíly?

„Oproti tréninku od Martiny Blažkové děláme víc síly. Ne s činkou, ale hlavně obecné síly a obecné vytrvalosti. Hodně běháme kopce, děláme hodně silového tréninku. Což by mi mělo pomoci zrychlit. To potřebuju.“

Jak zatím nové nároky zvládáte?

„Je to náročné. První týden jsem měla hroznou svalovici. Myslím, že si na to zvyknu. Mohlo by mi to pomoci v rychlosti. Uvidíme, jak to půjde dál. Teď na podzim je to jiné. Pak už budeme běhat jinak, ne tak silově.“

Co jste už stihla?

„Trénovat jsem začala osmého října. Byla jsem v Praze, čekali jsme, až se kluci vrátí z příjimače. I v Praze jsme ale některé dny chodili dvojfázové tréninky, na to jsem taky nebyla zvyklá. Prvního listopadu jsme odjízďeli na čtrnáct dní do Harrachova.“

Věříte, že vám novinky v tréninku pomohou ještě vylepšit váš osobní rekord na 400 metrů překážek 53,29 sekundy z loňského roku?

„Já tomu samozřejmě věřím. Těžko říct, jak zareaguju na úplnou změnu tréninku. Jsem smířená, že to první rok třeba nevyjde. Ale nevidím důvod, proč by to nemělo vyjít. Když budu zdravá, myslím, že to bude dobré.“

Počítáte i s halovou sezonou?

„Ještě nemám jasno. Zatím trénuju obecně, bez rozdílu, jestli půjdu halu, nebo ne. Pár závodům se nebráním, ale zvlášť soustředit bych se na halu nechtěla.“

Potřetí za sebou si nasadil korunu krále cyklistiky biker Jaroslav Kulhavý. Díky olympijskému zlatu dovršil vítězný hatrick v anketě Král cyklistiky, která byla vyhlášena 15. listopadu 2012 v hotelu Hybernia v Praze.

Králem i sympatákem cyklistiky

Sedmadvacetiletý vítěz olympijského cross country z Londýna ovládl osmačtyřicátý ročník s obrovským náskokem před druhým Romanem Kreuzigerem a třetím Ondřejem Cínkem, rovněž z Dukly Praha různé. „Mám z toho obrovskou radost,“ usmíval se staronový šampion s korunou na hlavě. „Vyhrát během dvou let všechno, co vyhrát jde, to se moc často nestává.“

Kulhavému se podařilo zkompletovat sbírku snad všech možných zlatých medailí. Loni podruhé vyhrál mistrovství Evropy, pak triumfoval na mistrovství světa a celkově byl nejlepší ve Světovém poháru, letos přidal kov nejcnější – olympijské zlato.

Tím, že se Kulhavý stal třikrát za sebou vítězem ankety Král cyklistiky vyrovnal skóre bratrů Pospíšilových, dvacetinásobných mistrů světa v kolové a s osmi triumfy i rekordmanů ankety, a také někdejšího úspěšného spurtéra Jána Svorady.

V jednotlivých disciplínách ankety letošní vítěz vyhrál samozřejmě i kategorii horská kola

a byl vyhlášen nejsympatičtějším cyklistou. Mezi ženami se sympatáčkou roku stala duklačka Tereza Huříková.

V doplňkových kategoriích se na pódium pro ceny dostavili i další cyklisté z ASC DUKLA. Na dráze se stali nejlepšími Pavel Kelemen z Dukly Brno a Jarmila Macháčová z Dukly Praha.

Za celoživotní přínos cyklistice byl oceněn nejspěšnější trenér československé dráhové cyklistiky, legendární trenér pražské Dukly a cyklistické reprezentace Pavel Vršecký, který stál za úspěchy celé řady mistrů světa a olympijských medailistů. K medailím například dovedl mistry světa v dráhové cyklistice na 4 kilometry družstev Pavla Soukupa, Aleše Trčku, Svatopluka Buchtu a Teodora Černého, v bodovačce Martina Pence či Igora Slámu, byl koučem i bronzového olympijského kvarteta z Moskvy Teodora Černého, Igora Slámy, Jiřího Pokorného a Martina Pence.

Král cyklistiky:

1. Jaroslav Kulhavý (horská kola) 415 b.
2. Roman Kreuziger (silnice) 73
3. Ondřej Cínek (horská kola) 70

Silnice:

1. Roman Kreuziger 30

Horská kola:

1. Jaroslav Kulhavý 42

Cyklokros:

1. Zdeněk Štybar 28

Dráha:

- 1.-2. Pavel Kelemen a Jarmila Macháčová po 8

BMX:

1. Romana Labounková 29

Sálová cyklistika:

1. Filip Zahálka a Marek Topolář 16

Trial:

1. Vlastislav Kabeláč Čiháček 13

Handicapovaní:

1. Jiří Ježek 39

Nejsympatičtější cyklista:

Jaroslav Kulhavý

Nejsympatičtější cyklistka:

Tereza Huříková

Cena za celoživotní přínos cyklistice:

Pavel Vršecký (trenér)

Text a foto: Ivana Roháčková

- 1/ Ředitel Dukly Jaroslav Přiščák s trenérskou legendou dráhové cyklistiky Pavlem Vršeckým
- 2/ Cyklističtí sympatáci roku Tereza Huříková a Jaroslav Kulhavý

To se nemělo stát

Hustá mlha zahaluje železniční přejezd u bulharské vesničky Glník. Bohužel i ve chvíli, kdy na něj vjíždí autobus převážející příslušníky prostějovského Armádního sportovního družstva parašutistů, kteří cestují na nedaleké letiště Kondofrej k seskokům v rámci 6. mistrovství spřátelených armád v parašutismu. Záhy do nich naráží projíždějící rychlík. Následky tragické nehody jsou strašlivé. Jedenadvacáté září roku 1972 vyvolává ještě dnes hrůzné vzpomínky...

Tragická nehoda na nechráněném železničním přejezdu přibližně čtyřicet kilometrů od Sofie ukončila životy jedenácti parašutistů. Pět jich zemřelo na místě nehody, šest při převozu do nemocnice. Se zraněními katastrofu přežili dva – poručík Bedřich Chudoba a rotmistr Ivan Hoško. „Stále to mám před sebou. Vidím semafor a najednou slyším nějaký hukot. Podívám se doleva a tam lokomotiva. Instinktivně jsem se přikrčil a přišel náraz. Hrozná rána. Dostal jsem neslušnou pecku,“ vzpomíná dnes již podplukovník v záloze Ivan Hoško.

Střet s rychlíkem měl devastující následky. Autobus se rozlomil na dvě části. Tu zadní vlak před sebou tlačil ještě několik stovek metrů. Neforemná hromada plechů postupně narážela na sloupy u kolejí. „Počítal jsem ty rány. Byly čtyři. Potom mě to vyhodilo ven z autobusu. Postavil jsem se. Vedle mě ležel Běda Chudoba. Byl to děs,“ říká I. Hoško a dodává, že až na zlomenou ruku a pár škrábanců z toho vyvázl bez vážnější újmy na zdraví. Za nějaký čas se na místě neštěstí objevili bulharští vojáci z útvaru železničního vojska v Glníku a poskytl mu první pomoc. Následoval převoz do nemocnice v Perníku. Tam přišel druhý šok.

„Po dvou dnech hospitalizace mě v nemocnici navštívil náš velvyslanec a přivezl mi rádio. Podařilo se mi naladit stanici Praha. Najednou slyším, že sjezd svazáků drží minutu ticha na počest jedenácti tragicky zemřelých parašutistů při železničním neštěstí v Bulharsku. Došlo mi, že je řeč o nás a že jenom já a Běda jsme přežili. Všichni ostatní jsou mrtví,“ vyslovuje očividně dojatý Ivan Hoško a přiznává, že při této vzpomínce ho ještě i po čtyřiceti letech mrazí.

Rázně odmítl, že by toto neštěstí bylo důvodem k ukončení jeho sportovní činnosti. „Ani minutu jsem neváhal zda skončit se skákáním. Bylo to pro mě všechno. Oni byli můmi vzory. Reprezentanti, mistři republiky, Evropy i světa v parašutismu, zasloužili mistři sportu. A mě, dvacetiletého mladíka, vzali mezi sebe. Byly to nádherné roky. Správná parta, neustálá hecovka, bez nichž ve sportu ničeho velkého nedosáhnete. Chtěl jsem se jim vyrovnat a na jedinou mi zemřeli před očima,“ říká rozechvělým hlasem Ivan Hoško a na chvíli se odmlčí.

„V Dukle jsme si slíbili, že se na jejich počest pokusíme vyhrát mistrovství světa. To byla obrovská motivace. Povedlo se nám to za dva roky. Neslušný dárek pro našich jedenáct kamarádů,“ konstatuje.

Dva unikli smrti

Ivan Hoško měl štěstí v neštěstí. Po jeho jedenácti kamarádech jsou však pozůstalí rodinní příslušníci. „Vždycky, když vám odejde někdo blízký, je to strašné. Zasáhne vás to na celý život. Zemřel mi tady táta a už čtyřicet roků mi chybí. Na takovou tragédii nejste nikdy připravený. Navíc, nestalo se to na padáku, nýbrž na železničním přejezdu,“ říká paní Viera Malíková, dcera podplukovníka Stanislava Blažej, tehdejšího velitele a trenéra ASD parašutistů Prostějov.

Smrt otce, poručíka Josefa Pospíchala, zasáhla nejen do života, ale také do profesního zaměření jeho syna Josefa. „Když se to neštěstí stalo, byly mi dva roky. O pár let později jsem však našel doma kufr, v němž se nacházely tátovy medaile, poháry a diplomy z parašutistických soutěží. To mě ovlivnilo natolik, že jsem se rozhodl také pro skákání. V patnácti jsem začal ve Svazarmu, poté přišla vojenská základní služba a nástup k výsadkové brigádě,“ říká nadrotmistr Josef Pospíchal, příslušník 601. skupiny speciálních sil v Prostějově.

Syn však striktně nekopíroval šlépěje otce. „Nechtěl jsem se zaměřit na sportovní skákání, nýbrž na bojový výcvik u bojové jednotky,“ vysvětluje profesionál Armády ČR, který už má na svém kontě bezmála dva tisíce dvě stě seskoků. V armádě slouží třiadvacet roků a na začátku své kariéry od spousty lidí slýchal: „Jsi celý táta.“

Pieta s vojenskými poctami

V den tohoto smutného výročí, 21. září, se na místě neštěstí konají pietní vzpomínky. Pár metrů od železničního přejezdu stojí památník, do jehož pamětní desky jsou vyryta jména osob, které zde zahynuly. Jeho výstavbu

inicoval bývalý vojenský a letecký přidělenec České republiky v Bulharsku plukovník ve výslužbě Jiří Koudelka za přispění bývalého starosty obce Glník Viktora Petrova. „V roce 1995 mě navštívil v Sofii a shodli jsme se na vybudování pietního místa u železničního přejezdu, kde se nehoda stala. Slavnostní odhalení pomníku a první vzpomínková akce u něho se konala při příležitosti 25. výročí tragédie, a to 21. září 1997. Tuto tradici chceme udržovat i nadále. Těm chlapcům jsme tomu povinni,“ říká J. Koudelka a oceňuje skutečnost, že se o památník celoročně pečlivě stará pan Petrov s manželkou Marianou.

Letošní piety s vojenskými poctami se zúčastnili náčelník Generálního štábu Armády České republiky generálporučík Petr Pavel a NGŠ Bulharské armády generál Simeon Simeonov. „Pro mě jako výsadkáře je to o to více emotivnější. Měli bychom držet při sobě v dobrém i špatném a tady zahynulo jedenáct československých reprezentantů, jedenáct parašutistů. Považuji za svoji povinnost osobně se této piety zúčastnit a rovněž poděkovat našim bulharským přátelům nejen za okamžitou pomoc v neštěstí před čtyřiceti roky, ale také za to, že je díky nim pomník zachován v žádoucím stavu,“ řekl generál Pavel. Generál Simeonov k tomu dodal: „Památky těchto lidí žije a my se budeme snažit, aby žila i dál.“

Atmosféru pietní vzpomínky umocnilo zahoukání lokomotivy a následný průjezd vlaku. Hrůzná vzpomínka na tragickou událost před čtyřiceti lety byla najednou v myslích mnoha přítomných zpět.

Pro mě osobně reminiscence na zahynulé parašutisty také mnoho znamená. Do Prostějova

V této souvislosti připomínáme členy ASD parašutistů Prostějov, kteří zahynuli v důsledku tragické nehody u obce Glník:

- pplk. Miroslav Krška (46 let)
- pplk. Jiří Stárek (39)
- pplk. Stanislav Blažej (46)
- mjr. Jaroslav Jehlička (46)
- mjr. Jaroslav Havránek (46)
- por. Václav Kumbár (33)
- por. Josef Pospíchal (31)
- por. Oldřich Varmuža (30)
- por. Luboš Majer (28)
- svob. František Sležuk (20)
- svob. Jaroslav Svoboda (21)

Všichni zahynulí důstojníci byli in memoriam povýšeni do vyšší hodnosti a oba vojáci v základní službě, kteří svými výsledky patřili mezi naděje armádního parašutismu, do hodnosti četaře.

Tragická železniční nehoda poblíž Glníku před čtyřiceti lety vzala životy jedenácti armádním sportovním parašutistům

jsem nastoupil v roce 1976, a to k 51. vrtulníkovému pluku, jako technik vrtulníku Mi-4. S nástupci tragicky zemřelých příslušníků „áesděčka“ jsem se v kasárnách nebo na letišti setkával. Naše letka jim často přistavovala vrtulníky k seskokům. Vím, nakolik je železniční nehoda v Bulharsku zasáhla. Říká se, že čas zahojí všechny rány. Tohle však byla taková rána, která se nezahojí. Nikdy! |

Text: Pavel Lang
Foto: Pavel Lang, Ivana Roháčková
a archiv ASO parašutismu Dukla Prostějov

- 1/ Památník u bulharské obce Glník
- 2/ Pamětní deska před budovou ASO Dukla Prostějov

Do uniformy JEN TI NEJLEPŠÍ

Stát se vojákem z povolání v české armádě znamená splňovat zákonné podmínky, vyplnit žádost o povolání do služebního poměru a je-li právě doplňována pozice, pro kterou splňuje všechny požadavky, dostane pozvání k vlastnímu výběru vojenského personálu, tady musí projít lékařskou prohlídkou, psychologickým vyšetřením, profesním pohovorem a zvládnout fyzické testy. Sportovec Armádního sportovního centra DUKLA, který se chce stát vojákem z povolání, musí navíc nejdříve vybojovat medaili z olympijských her, mistrovství světa nebo Evropy.

„Na uniformu dosáhnou v Dukle jen ti nejlepší, jen absolutní špička,“ říká ředitel ASC DUKLA plukovník Jaroslav Priščík. Mezi nejznámější vojáky z Dukly patří například oštěpaři major Jan Železný, kapitánka Barbora Špotáková, desátník Vítězslav Veselý, desetibojař major Roman Šebrle, skifař kapitán Ondřej Synek, pětibojář poručík David Svoboda, vodní slalomáři poručíci Jaroslav Volfa Ondřej Štěpánek, sportovní střelec poručík Jan Sychra. „V současné době se v Dukle připravuje 169 sportovců, z toho je 33 v uniformě,“ přidává konkrétní čísla ředitel Dukly.

V letošním roce předvedlo vynikající výsledky a získalo medaile na šampionátech a olympiádě v Londýně několik sportovců nevojáků z Dukly. Šest z nich požádalo o vstup do armády. Ti se 13. srpna vrátili v olympijských holínkách z her v Londýně, po pár týdnech regenerace si 1. října ve Vyškově nazuli vojenské kanady,

oblékli maskáče, vojenskou výstroj a vykročili k začátku vojenské kariéry – tříměsíčnímu základnímu výcviku.

Mistra Evropy a českého rekordmana na 400 metrů Pavla Masláka, halového vicemistra světa na osmistovce Jakuba Holušu, dva z bronzového olympijského čtyřkajaků Josefa Dostála a Lukáše Trefila a londýnské finalisty deblkanoisty Jaroslava Radoně a Filipa Dvořáka čekalo ve Vyškově pět týdnů vojenské teorie, praktického výcviku, málo spánku, jídla a stres. Žádné výhody vrcholových sportovců, snad jen lepší fyzická kondice. Vojín Maslák a Holuša první dny po výcviku převážně teoretickým si chodili zaběhat.

„Nejtěžší byl nedostatek spánku, ale postupně jsem si na to zvykl,“ říká Maslák. „První dva týdny byly hrozné,“ přidal se Holuša. „Pátý týden mi těch pět hodin stačilo,“ dodal

s úsměvem. Naštěstí přijímač neběží celý týden, od pátku do neděle se vždycky doma doспали. „Úplně jiný harmonogram dne, stres a strava způsobily, že jsem přibral deset kilo. Teď se do lodě nejen nevejdu, ale asi mě ani neunes,“ hlásil smutně následky režimu kanoista Josef Dostál. „Přijímač je dobrá zkušenost,“ hodnotili své zkušenosti prvních týdnů pátí z olympiády Radoň a Dvořák. „Získali jsme tady spoustu nových kamarádů. Taky bychom chtěli dodat, že Armáda ČR je něco, na co může být každý právem hrdý! Ať už na její skvělou a bohatou historii, která má kořeny už v 1. světové válce, nebo na práci, kterou vojáci v současnosti odvádějí na misích po celém světě!“

Svá pozitiva vyjmenoval i český rekordman sprinter Pavel Maslák: „Žádné úlevy jsme neměli a dělali všechno co ostatní. Naučil jsem se spoustu věcí, které se mi, věřím, budou hodit. Poslušnost, výdrž, psychická odolnost.“

Ve čtvrtek 18. října na heliportu ve vojenském výcvikovém prostoru Březina přistál vrtulník s delegací Ministerstva obrany v čele s Alexandrem Vondrou, jenž se přijel podívat na průběh výcviku a setkal se s novými rekruť, kteří měli za sebou svých prvních 18 dní v „zeleném“. Popovídal si i s olympioniky z Dukly, s nimiž naposledy mluvil na hrách v Londýně. V maskáčích, s plnou polní a se zelenými pomalovanými obličejmi je málem od ostatních 140 nováčků nepoznal.

Na otázku, jak to zatím zvládají, odpovídali jako jeden voják: „Je to náročné, ze začátku

bylo hodně teorie a pochodování, ale teď už začínáme plnit úkoly v terénu a to nám vyhovuje víc. Není to opravdu žádná legrace, ale dává nám to hodně, a jsou to pro nás velmi cenné nové zkušenosti.“

Přísaha na Hradě

Za přítomnosti prezidenta republiky, ministra obrany, náčelníka Generálního štábu AČR a dalších vysokých státních a armádních představitelů se 28. října 2012 na Hradčanském náměstí uskutečnila slavnostní přísaha vojáků Armády ČR. Mezi věrnost České republiky přísahajícími 446 novými vojáky byla i šestice úspěšných českých sportovců – příslušníků Armádního sportovního centra DUKLA – vojín Josef Dostál, vojín Filip Dvořák, vojín Jakub Holuša, vojín Pavel Maslák, vojín Jaroslav Radoň a vojín Lukáš Trefil. |

- 1/ Vojín Jaroslav Radoň
- 2/ Ministr obrany Alexandr Vondra pod ochranou vojáků z Dukly
- 3/ Vojín Pavel Maslák
- 4/ Vojín Lukáš Trefil
- 5/ Vojín Jakub Holuša
- 6/ Vojín Josef Dostál
- 7/ Vojín Filip Dvořák

Text a foto: Ivana Roháčková

SVĚTOVÉ STŘÍBRO na rozloučenou

Češi trochu cítili tlak ze strany rozhodčích, kteří se snažili podobně jako v minulosti přeferovat australské závodníky. „V některých kategoriích se nám jejich rozhodnutí nezdálo adekvátní, ale takový je už aerobik sport. Výroky arbitrářů však nebyly tak okaté, jako před rokem na šampionátu v Gold Coast v Austrálii,“ připustil Pavel Sirotek.

Šindelářová a Sirotek se rozloučili stříbrem

„Spousta lidí čekala, že budeme naštvaní, když jsme nevyhráli, protože naším cílem bylo zlato. S Australany Sassie Scully a Anthonym Ikinem jsme byli hodně vyrovnaní. Šlo o minimální rozdíl, některé věci chyběly jim, jiné zase nám. Rozhodčí se nakonec přiklonili k jejich stylu. Mají jiný projev než ostatní páry, takže v podstatě necítíme křivdu. Navíc jsme získali na mistrovství světa první stříbro a v součtu s ostatními medailemi jsme si sbírku zkompletovali,“ usmíval se člen páru, který na MS získal tři tituly a jeden bronz.

Krátce před šampionátem se svou partnerkou závodili v Brazílii, takže podzim měli hodně nabitý. „Dostali jsme pozvání startovat na mistrovství jižní Ameriky, jejíž páry vyznávají odlišný styl. Jsou ohromně temperamentní, je vidět, že mají karneval v krvi, ale šampionátů se z ekonomických důvodů většinou nezúčastňují. Atmosféra je tam úplně jiná, než jsme jinde ve světě poznali, a závod byl pro nás obrovským zážitkem,“ vyprávěl Pavel Sirotek, který s Veronikou Šindelářovou dosáhl za Atlantikem velkého triumfu.

„Byli jsme tam jediní Evropané a zlatá medaile má pro nás prakticky stejnou hodnotu jako z mistrovství světa. V Porto Alegre nám tleskala plná hala. Pozvání jsme tam dostávali už dřív, ale většinou se závody kryly s našimi akcemi. Protože jsme se ale s Verčou domluvili, že ukončíme aktivní kariéru, zařídili jsme si letos program tak, abychom do Brazílie mohli odjet,“ prozradil už bývalý český reprezentant.

Konec sportovní činnosti bere úspěšný český pár tak, že skončit se má na vrcholu. „Rádi jsme

po boku slavných účastníků olympijských her reprezentovali Duklu, ale čas odejít se nachečlil. V poslední době už aerobik trochu bolel, dělám ho patnáct let a vím, že je to dřina. Chceme se v juniorské škole aerobiku Domyno naši trenérky Ivy Farářové starat o své nástupce, takže od sportovního aerobiku určitě neustoupíme. Budeme se věnovat trenérské činnosti a dál se pohybovat na závodech, protože nás to baví,“ dodal.

Barešová chce zpátky na stupně vítězů

Denisa Barešová jela do Dordrechtu s vysokými ambicemi, ale odjízďdela hodně zklamaná. „Myslím, že jsem měla na víc. Těžko to popsat. Aerobik je hodně subjektivní sport a někdy se v něm dějí zvláštní věci,“ povídala trojnásobná mistryně Evropy a světová šampionka z roku 2010.

„Vždycky se postupně zlepšuju, ale tady jsem byla po prvním kole třetí a v semifinále a finále už jen dvakrát pátá,“ kroutila hlavou. „Začíná se zahřívacím kolem, kdy si vlastní otestuji plochu. Finále je pak ze tří vystoupení úplně top, ale já si nejsem vědomá, že bych vyložené chybovala,“ prohlásila o páté příčce čtyřicetiletá Barešová.

„Závody mi asi nevyšly, ale pořád si myslím, že jsem z Česka nejlepší, i když Tamara Jiříková získala v Dordrechtu bronz,“ pokračovala s tím, že nezdár na mistrovství světa jí chuť do další práce nevzal. „Nemám nějaký strategický plán anebo taktiku, ale věřím, že to příští rok bude lepší. Budu však muset zapracovat na sestavě. Týkat se to bude celé řady prvků,“ uvedla. |

Pavel Sirotek, Veronika Šindelářová a Denisa Barešová

Nizozemský Dordrecht hostil v říjnu výkvět světového aerobiku a do víru bojů zasáhli i zástupci armádního střediska. Zatímco dvojice Veronika Šindelářová – Pavel Sirotek byla se stříbrem na závěr své sportovní kariéry spokojená, Denisu Barešovou páté místo na světě hodně zklamalo.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Potvrdili pověst evropských králů madisonu

Dvojice dráhových cyklistů Dukly Praha Martin Bláha a Jiří Hochmann zazářila na říjnovém mistrovství Evropy v litevském Panevezysu, kde znovu získala zlaté medaile v madisonu. Z dráhy se pak přesunula na silnici a podílela se na vítězství týmového kolegy Milana Kadlece v etapovém závodě Kolem jezera Taihu v Číně.

Madison je vlastně bodovací závod dvojic na 50 kilometrů, který byl v letech 2000–2008 v programu olympijských her. Název má původ v kořenech této disciplíny, která se začala v newyorské hale Madison Square Garden jezdit už koncem devatenáctého století.

„Oproti bodovačce jednotlivců je madison techničtější a má rychlejší průběh,“ vypráví Martin Bláha. „Princip spočívá v tom, že jeden z dvojice jede naplno a druhý ve volném tempu čeká na vystřídání na vnějším okraji dráhy. Když závodící cyklista dojedne kolegu o kolo

a dostanou se na stejnou úroveň, chytanou se za ruce a dojíždějí, postrčí čerstvého parťáka dopředu. Tím mu urychlí začátek jeho úseku,“ vysvětluje zkušený cyklista.

„Takhle se to točí celý závod a důležitá je v něm pravidelnost střídání, k němuž dochází obvykle po dvou kolech. Když se z nějakého důvodu nepodaří ‚předat štafetu‘, tak dojde obvykle ke ztrátě, protože jeden jezdec nemůže delší dobu vysoké tempo udržet.“

Pětatřicetiletý Martin Bláha a o devět let mladší Jiří Hochmann nejsou v madisonu žádnými nováčky. Naopak patří k nejlepším na světě. Mistry Evropy se stali již před dvěma roky v polském Pruszkowě, navíc v roce 2009 skončili v těžké konkurenci na mistrovství světa třetí a loni dokonce druhí.

„Vzhledem k našim předchozím výsledkům jsme měli medailové ambice,“ pokračuje Bláha. „Naše taktika spočívala v tom, že jsme chtěli soupeřům ujet kolo, abychom se nemuseli tolik angažovat v bodovacích spurtech. To se nám zhruba v polovině závodu povedlo a jeli jsme s náskokem okruhu společně s ruským párem. Měli jsme však výhodu bodového náskoku, takže už před závěrem bylo jasné, že titul znovu získáme.“

Vedle dvou evropských titulů by dvojici pražských cyklistů velice slušely i duhové trikoty mistrů světa, k jejichž zisku budou mít příležitost už v únoru 2013 v Minsku. „Určitě je to

Martin Bláha a Jiří Hochmann

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

velká motivace a budeme se o to ze všech sil pokoušet. Kdyby to vyšlo, bylo by to super, ale světová konkurence je nepoměrně těžší. Příbudou silní Australané a Novozélanďané a z jižní Ameriky jezdí tradičně skvěle hlavně Kolumbijci,“ vypočítává starší z dráhářské dvojice největší soupeře.

Krátce po zisku evropského titulu odjeli Martin Bláha a Jiří Hochmann spolu s dalšími jezdci pražské Dukly do Číny, kde je čekal etapový závod první kategorie kalendáře UCI Kolem jezera Taihu. „Většinu sezony strávíme při závodech na silnici. Jsou pro nás i tréninkem a odrazovým můstkem k dráze. V Číně se nám ale na silnici hodně dařilo. Jedním z důvodů byl poměrně rovinný profil trasy, což nám sedělo. V první etapě se závodilo, co to šlo, a když se podařilo dobře ujet a vyhrát Milanu Kadlecovi, byla další taktika daná,“ říká Bláha.

„V následujících dnech jsme jeli v jeho prospěch a jednoznačným cílem bylo pro něj udržet oranžový dres vedoucího jezdce až do cíle. Jen Alois Kaňkovský, který je hodně rychlý a vyhrál dvě etapy a navíc ještě dvakrát skončil druhý, se šetřil na spurty. My čtyři ostatní jsme jeli na Milana takovou obrannou taktiku. To obnášelo likvidovat nástupy soupeřů a udržet peloton pohromadě, aby se nikomu nepodařilo získat náskok, což se nám povedlo. Pro Duklu to znamenalo značný úspěch, takže v cíli panovala veliká spokojenost,“ dodal všestranný cyklista. |

MARTIKÁN sa zapísal do dejín svetového športu

Na Hrách XXX. olympiády v Londýne sa zúčastnilo 46 športovcov, z toho až 17 bolo z VŠC DUKLA Banská Bystrica. Tak ako sme písali pred odchodom našich športovcov o tom, že Dukla nechce byť vo výprave len kvantitou, ale hlavne kvalitou, sa naplnilo.

Vďaka Michalovi Martikánovi získala DUKLA ďalšiu olympijskú medailu a v éresamostatného Slovenska sa z OH bez nej ešte nevrátila. Najväčšiu zásluhu má na tom práve Michal Martikán, ktorý získal svoju piatu medailu v rade na piatich olympijských hrách. To sa v novodobej histórii olympijských hier podarilo len 4 športovcom. Michal potvrdil, že je spoľahlivý športovec a aj keď mal v sezóne zdravotné problémy, dokázal sa do Londýna prebojovať v náročnej národnej kvalifikácii a potom sa na 100% pripravil na olympijský štart. Aj napriek nevydarenej prvej jazde v kvalifikácii skludom džentlmena postúpil do semifinále, potom bez problémov do finále. Tam zajazdil výborne, dravo, odvážne. V cieľi z toho bola spomínaná bronzová medaila. Pri troche športového šťastia to mohlo byť dokonca aj lepšie, ale vo vodnom slalome už v dnešnej vyrovnanej konkurencii rozhodujú stotinky a tým pádom aj šťastie na „dobrú vodu“.

Žiaľ, ďalšia medaila na duklácke konto už nepridala, aj keď nebolo k nej ďaleko. Veď vojací získali ďalšie 4 miestnosti do 8. miesta. Najväčšie nádeje sa dávali posádkam vodákov, deblu a štvorkajak, ktorých súčasťou bol aj Peter Gelle a Martin Jankovec. Slovenský štvorkajak vždy pomýšľa na medailu a v dvojčkajaku je Peter Gelle spolu s Erikom Vlčekom úradujúci svetový šampión, takže očakávania boli veľké. Obe posádky v rozplavbách, resp. dvojčkajak v semifinále, ukázali, že patria do absolútnej svetovej špičky a vo finále sa máme na čo tešiť. Popri veľkých očakávaniach ale prišlo menšie sklamanie, keď štvorkajak skončil na šiestom a dvojčkajak na 8. mieste. V konečnom meradle sú to výborné umiestnenia, ktoré si treba

ceňiť, ale na chlapoch bolo vidieť, že chceli oveľa viac.

O príjemné prekvapenie sa však na rýchlej vode postaral Ľubomír Hagara. Pred OH mu asi málokto dával šance na postup do finále v kanoistickom šprinte na 200 m. Ľubo to však dokázal a ešte aj vo finále predstihol dvoch súperov a bolo z toho vynikajúce 6. miesto a druhé najlepšie umiestnenie duklákov pod piatimi kruhmi v Londýne.

Štipku nádeje na medailové a veľké nádeje na finálové umiestnenie sme dávali aj do našich atléto. Hlavne trojlístok Hrašnová, Veľďáková, Tóth mali reálne šance na popredné umiestnenia a pri zhode okolností aj na medailu. Asi najviac sa pri slove medaila skloňovalo meno Martiny Hrašnovej, čerstvej vicemajsterky Európy v hode kladivom. Martine však vôbec nevyšla kvalifikácia a tak v nabitej konkurencii nestačil jej výkon na postup do finále, kde to mohli byť úplne iné preteky. Postup do finále naopak vyšiel našej trojskokanke Dane Veľďákovej, ktorá bez väčších problémov zvládla kvalifikáciu. Tej žiaľ vôbec nevyšlo finále. Z možného útoku na prvú osmičku nebolo nič a Danku sa musela uspokojiť „len“ s 12. miestom.

Dobré meno atléto Dukly tak zostalo v rukách, resp. v nohách, nášho chodeckého maratónca Mateja Tótha, ktorý sa vybral na najdlhšiu atletickú olympijskú disciplínu v predposledný deň hier. Aj keď tento rok 50-ku až do Londýna

vynechával, patril ako víťaz svetového pohára k okruhu favoritov. Od začiatku pretekov však nestíhal so silnou a hlavne rýchlou čelnou skupinkou. Matej sa sústredil na svoje tempo a svojou taktikou sa snažil prebojovať dopredu. To sa mu aj darilo, aj keď v najrýchlejších pretekoch olympijskej histórie to aj napriek výbornému výkonu stačilo „len“ na 8. miesto. Na jednej strane radosť z výborného umiestnenia aj výkonu, na druhej strane trochu rozpak, pretože s týmto výkonom sa bráva na OH medailu. Navyše okrem dvoch olympijských hier (Peking 2008 a Soul 1988) by tento výkon vždy stačil na olympijské zlato.

Výborný výkon podal na OH aj ďalší chodec z tréningovej skupiny Juraja Benčíka, Anton Kučmín. Na londýnskom The Mall, kde sa renali chodecké súťaže, si vytvoril osobný rekord takmer o minútu a vybojoval si najlepšie umiestnenie slovenského chodca na 20 km v ére samostatného Slovenska.

Pri sumári kvalitných umiestnení nesmieme zabudnúť ani na športového gymnastu Samuela Piaseckého, ktorému len o chl ušlo finále na bradlách a na svojich súperov sa musel prizerať len v úlohe náhradníka. Samo mal aj trochu smolu, keďže cvičil v rannej skupine, za rovnaký výkon vo večernej rotácii by sme dnes možno mohli mať aj olympijského gymnastického finalistu. To sú však len špekulácie, každopádne konečné 11. miesto je vynikajúci úspech.

Výsledky LOH 2012:

3. miesto	Michal MARTIKÁN	vodný slalom, C1
6. miesto	Peter GELLE, Martin JANKOVEC	rýchlostná kanoistika, K4, 1 000 m
6. miesto	Ľubomír HAGARA	rýchlostná kanoistika, C1, 200 m
8. miesto	Peter GELLE	rýchlostná kanoistika, K2, 1 000 m
8. miesto	Matej TÓTH	atletika, 50 km chôdza
11. miesto	Samuel PIASECKÝ	gymnastika, bradlá
11. miesto	Martin TEŠOVIČ	vzpieranie, do 105 kg
12. miesto	Dana VEĽĎÁKOVÁ	atletika, trojskok
15. miesto	Juraj TUŽINSKÝ	športová streľba, VzPi 60
20. miesto	Martina HRAŠNOVÁ	atletika, kladivo
23. miesto	Anton KUČMÍN	atletika, 20 km chôdza
23. miesto	Juraj TUŽINSKÝ	športová streľba, LP 60
27. miesto	Jana VEĽĎÁKOVÁ	atletika, diaľka
31. miesto	Jozef GÖNCI	športová streľba, VzPu 60
38. miesto	Miroslava SYLLABOVÁ	plávanie, 50 m voľný spôsob
39. miesto	Jozef GÖNCI	športová streľba, LM 60
39. miesto	Jozef GÖNCI	športová streľba, LM 3× 40
48. miesto	Miloš BÁTOVSKÝ	atletika, 50 km chôdza
53. miesto	Mária CZAKOVÁ	atletika, 20 km chôdza
65. miesto	Samuel PIASECKÝ	gymnastika, hrazda
vyp. v 1.kole	Milan RANDL	džudo, do 90 kg

Rovnako 11. skončil v Londýne aj duklácky silný muž Martin Tešovič, ktorý sa zúčastnil na svojej 5. olympiáde. Perličkou je, že už má za sebou nielen účasť na letných OH vo svojom hlavnom športe – vo vzpieraní, v ktorom je aj viacnásobným majstrom sveta, ale aj na zimných hrách, kde reprezentoval SR ako člen štvorbobu.

Zverec trénera Rudolfa Lukáča súťažil v rannej B-skupine. Najlepší výkon v trhu 167 kg dosiahol v druhom pokuse. Pri záverečnom treťom si dal pripraviť činku o tri kilogramy ťažšiu, lenže tá už bola nad jeho sily. V nadhode vzoprel najprv 190kg, no druhý pokus na 196 kg mu dvaja z troch rozhodcov neuznali ako regulárny. To sa mu čistým spôsobom podarilo až pri záverečnom treťom

pokuse. V súčte tak v dvojboji dosiahol 363 kg, čím prekonal svoj kvalifikačný výkon o tri kilogramy.

Streľba je šport, ktorý má na Dúkle veľkú tradíciu a vďaka Jozefovi Göncimu aj dve olympijské medaily. Preto sme aj teraz s nádejou sledovali vystúpenie našich strelcov. Jozefovi Göncimu sa nepodarilo nadviazať na vynikajúce úspechy v Atlante a v Aténach a po operácii očí sa už nedokázal vrátiť do top formy. Po OH v Londýne aj ukončil svoju reprezentačnú kariéru. Kvalitný výsledok dosiahol jeho mladší kolega, pištoľiar Juraj Tužinský, ktorý vo vzduchovke obsadil 15. miesto a nechýbalo veľa ani k finále. Pri svojej premiére na OH však nesklamal a veríme, že nadviaže na svoje úspechy z ME aj pod piatimi kruhmi.

V prípade džudistu Milana Randla nemôžeme ani tak hovoriť o sklamaní ako o smole. Tentoraz sa na neho neusmiala šťastena už pri zrebe, keď hneď v prvom kole dostal za súpera jedného z najväčších favoritov celého turnaja Gréka Iliasa Iliadisa. Aj keď bojoval a dopredu nič nevzdával, nakoniec na skúsenejšieho Gréka nestačil a s olympijským turnajom sa musel rozlúčiť po 5 minútach. Škoda, lebo Milan počas sezóny potvrdzoval, že pri priaznivejšom zrebe môže ísť v pavúku veľmi vysoko.

Olympijská výprava v Londýne bola hodnotená ako priemerná. Nedá sa hovoriť o nejakom prepadáku, ale čakalo sa o niečo viac a po úžasnom úspechu v Pekingu prišiel reálny obraz slovenského športu. Veľmi podobne by sa dala zhrnúť aj duklácka časť výpravy. Naši športovci ukázali, že majú na to, aby sa porovnávali s najlepšími na svete a patria medzi nich, ale na medailu je treba ešte kus roboty a v neposlednom rade aj kus športového šťastia. Pri tak vyrovnanej a širokej svetovej špičke je na získanie olympijskej medaily v akomkoľvek športe okrem 100% prípravy nutná aj zhoda všetkých okolností. To neplatí len pre Slovákov, ale všetkých športovcov. Len v málokterých športoch je niekto tak výnimočný, že sa nemusí obávať konkurencie, alebo si byť istý úspechom. Tak ako sme mali na tejto olympiáde len jednu medailu a 4 umiestnenia do 8. miesta, tak to môže byť na ďalšej opačne. |

Text: Matej Tóth
Foto: archív Dukla Banská Bystrica

- 1/ Štvorkajak Juraj Tarr, Erik Vlček, fyzioterapeutka Zdenka Liptáková, Peter Gelle a Martin Jankovec
- 2/ Michal Martikán
- 3/ Ľubomír Hagara so svojimi najbližšími

Hokejový šéf

Letošní sedmdesátník Jaroslav Holík je jednou z nejvýraznějších postav české hokejové historie. Proslul jako konstruktivní a zároveň agresivní střední útočník s velkým akčním rádiem a se skvělou fyzickou kondicí i jako neúnavný bijec nesnášející porážky a burčující své mužstvo k vyšším výkonům. Svým zodpovědným přístupem ke každému utkání byl vždy příkladem pro ostatní. Za Duklu Jihlava odehrál v čs. nejvyšší soutěži 18 sezon, 7× se stal mistrem republiky a v nepřekonatelých 602 zápasech vstřelil 267 branek. Československo reprezentoval v letech 1964 až 1973, sehrál 142 utkání, v nichž zaznamenal 57 gólů, a zúčastnil se 7 mistrovství světa, z nichž má 1 zlatou, 2 stříbrné a 3 bronzové medaile, a ZOH 1972 v Sapporu, odkud si přivezl bronz. V současné době se vyrovnává s vážnými zdravotními problémy, ale jak jsem mohl při našem setkání poznat, má stále povahu velkého bojovníka.

Dětství

Vzpomínám na ně moc rád, myslím si, že jsme měli s bráchou vynikající dětství, i když v těžké a od současnosti naprosto odlišné době. Táta rozhodl, že abychom se dostali ven na Západ, musíme sportovat. To nám vyhovovalo, protože jsme stejně pořád lítali venku a já kromě fotbalu a hokeje hrál i volejbal a zkoušel atletiku a cyklistiku. Táta ovšem v mládí skákal na lyžích, a tak nás zpočátku vozil na cvičný můstek do Nového Města, a možná, kdyby bývalo víc sněhu, tak z nás byli lyžaři. Jenže pak se v Brodě začala chystat výstavba zimáku s umělou ledovou plochou a táta nás dal na hokej. Od začátku na nás byl moc přísný, když mrzlo, budil nás v pět ráno a bral nás na rybník Čihlář nebo na hřiště, které v noci pan Pelikán postříkal vodou. Bruslili jsme tam pak až do začátku školy a odpoledne po škole nebo večer jsme tam byli zas. Výstroj nám ušila maminka a známí truhláři nám zase lepoli hokejky.

Kromě sportování jsme ale museli taky pomáhat doma. Táta měl řeznictví, a než mu je

komunisti sebrali, lepil jsem mu tam na velké archy potravinové lístky, za něž se po válce kupovalo maso. Na střední škole jsem pak chodil na brigádu do cihelny, kam šoupli i tátu, a vydělané peníze pomáhaly celé naší rodině, protože maminka byla v té době vážně nemocná. Zapojoval jsem se i do výstavby zimního stadionu v Brodě, brigádníčil jsem tam zadarmo, a protože se tahle práce stala doslova mým koníčkem, byl jsem mezi několika vyznamenanými, kteří tam odpracovali nejvíc hodin.

Jiskra Havlíčkův Brod

Naším prvním trenérem byl pochopitelně táta. V Jiskře nás sice vedli jiní, ale přišli jsme domů a táta rozhodl, takhle to bude, tohle budete dělat. Vzpomínám i na pana Tománka, trenéra a funkcionáře v jedné osobě, který se staral úplně o všechno a jehož hlavní a jednoduchou taktikou bylo dávat góly a vyhrávat. Na zápasy ven se tehdy jezdilo vlakem, a když jsme někde zvítězili, tak nám koupil párek. To bylo pro nás kluky něco!

Někdy v sedmnácti si mě Venca Chytráček vytáhl do druholigového „áčka“ Brodu. To pro mě byla samozřejmě pocta, protože on byl náš dětský vzor, navíc jsem mu dělal centra v první lajně! V sezoně 1960/1961 hrál Brod jako z partesu a pár kol před koncem se dokonce dostal do čela tabulky. V posledním zápase stačilo porazit doma Mladou Boleslav a 1. liga byla naše. Soupeře jsme drtili, ale gól ne a ne padnout. Až pak sudí přiskl trestné střelení a kapitán Chytráček ukázal na mě. Jenže já penaltu nedal, v závěru jsme naopak dostali branku my a sny o 1. lize byly ty tam. Možná to ale nakonec bylo k něčemu dobré. V případě postupu bych totiž nejspíš zůstal v Brodě, ale to mužstvo

na nejvyšší soutěž nemělo a prohráli bychom asi i vlastní kalhoty. Takhle mě však čekala vojna v Jihlavě...

Dukla Jihlava

Už v létě 1961 jsem jezdil trénovat s jihlavskou Duklou, kam si mě vyhlédl Jaroslav Pitner. Když jsem pak na podzim nastoupil vojenskou základní službu, vůbec jsem netušil, že v Dukle strávím celou svoji hráčskou kariéru a že za ni budu hrát až do sedmatřiceti. Ty moje klubové rekordy nepřekoná nikdo ještě sto let... Nejvíce vzpomínám na první mistrovský titul Dukly v sezoně 1966/1967. Když jsme se vrátili z posledního utkání ve Vítkovicích, bylo celé jihlavské náměstí plné a na zimáku se pak slavilo až do rána.

S bráchou a s Honzou Klapáčem jsme v Dukle vytvořili útok, který se pak prosadil i do reprezentace. Já jsem byl technický centr s perfektní rozehrávkou, pravé křídlo Honza proslul jako rozený střelec a Jirka, levé křídlo a výborný bruslař, to za nás odjezdil a odbránil.

V Dukle se vždycky tvrdě trénovalo. V rámci letní přípravy jsme třeba absolvovali etapový cyklistický závod. Mě cyklistika bavila, ale tohle byly galeje. Vždycky jsem však chtěl vyhrát, a tím jsem ostatní tak trochu štvál. Jednou jsem píchl a neměl jsem pumpičku. Kolem jel Honza Suchý, tak na něj křičím, aby mi půjčil svoji, jenže on po mně hodil nějakou rozbitou. Já pak musel počkat na trenéra Pitnera, a když jsem konečně dorazil do cíle, měli ze mě ostatní hroznou srandu – prý kde jsem to jezdil...

Se spoluhráči jsem se taky vsadil, že uběhnu maraton. Taková blbost! Hokejisti nejsou běžci, trénovaní jsme sice byli, ale jinak. Já měl pětáosmdesát kilo a navíc jsem si vybral

poměrně členitou trasu na Moravské Budějovici. Do dvacátého kilometru to byla sranda, pak už to bylo horší. Naštěstí se o mě starala moje žena, která mi zrovna nedávno připomněla, jak na 36. kilometru musela v jedné vesnici zařukat na dveře nějaké chalupy a poprosit o sůl, protože jsem měl křeče. Nakonec jsem ale doběhl a vyhrál jak sázku, tak sám nad sebou.

Na léta strávená v Dukle zapomenout nemůžu, ale od té doby, co nám tehdejší vedení řeklo, že si nepřeje, abychom navštěvovali klubovou restauraci, už do Jihlavy na hokej nejzdím. Tíhnu teď spíš k Havlíčkovu Brodu, kde mě jmenovali čestným prezidentem klubu a k němuž mě vážou vzpomínky na dětství. A toho, že by se Dukla zase někdy podívala mezi českou hokejovou elitu, se nejspíš nedožiju. Hodně jí sice pomáhá město, opravil se zimák, postavilo se druhé kluziště, ale potřebovali by tam pořádné trenéry, hlavně k mládeži.

Reprezentace

Dostat se mezi výběr nejlepších československých hokejistů bylo vždy dost obtížné, ale myslím si, že jsem mezistátních zápasů mohl odehrát víc. V začátku reprezentační kariéry mě však zbrzdila dvě vážná zranění pravé nohy a později možná fakt, že jsem vždy nahlas říkal, co si myslím, a to se tehdy moc nenosilo.

Nejraději pochopitelně vzpomínám na „zlaté“ mistrovství světa 1972 v Praze. Lidé ho nejspíš i díky sovětské okupaci z roku 1968 hluboce prožívali a ohromně nám fandili. Vrcholem šampionátu byly zápasy se Sovětským svazem. V tom prvním jsme remizovali 3:3 a bylo jasné, že vítěz toho druhého bude mistrem světa. Vyhráli jsme tenkrát 3:2 a já napřed zavinil první sovětský gól, na který jsem soupeři vlastně nahrál, a potom jsem dal vítěznou branku na 3:1. To byl úžasný zážitek!

Trenér

Ještě jako hráč jsem dálkově vystudoval FTVS Univerzity Karlovy a připravil jsem se tak na svoji trenérskou kariéru. K jihlavskému „áčku“ jsem dostal v sezoně 1982/1983 jako asistent Stanislava Neveselého a spolu jsme získali tři mistrovské tituly v řadě. Právě od něho jsem si vzal pro svoji trenérskou praxi nejvíce. S Neveselým jsem pak pracoval ještě další dvě sezony a následující tři pro změnu s Pepíkem Augustou. Pořád jsem byl ale „jen“ asistent, protože jsem nebyl ve straně. Zlom nastal až v roce 1990, kdy jsem se stal trenérskou jedničkou. A hned v sezoně 1990/1991 jsem s Duklou získal její poslední mistrovský titul!

V letech 1999 až 2003 jsem trénoval českou reprezentaci do 20 let a dvakrát po sobě (2000 a 2001) jsme vyhráli titul mistrů světa! Ani předtím ani potom se to u nás nikomu nepodařilo. Občas chce někdo tenhle úspěch shodit a tvrdí, že prý tehdy bylo plno výborných hráčů a že se mi z nich dobře vybíralo. Tyhle kecy mám nejradši! Dobří hráči u nás byli vždycky a nikdy nic nevyhráli. Hráče si totiž musíš

umět správně vybrat a účinně je motivovat. To je stejné, jako když o Dukle říkají, že jsme měli k dispozici nejlepší hráče, a proto jsme pořád vyhrávali. Není to pravda, přicházeli k nám většinou druholigoví hokejisté, ale pořádně jsme trénovali, chtěli jsme vyhrávat a to byla podstata našich úspěchů.

Text: Pavel Nekola
Foto: archiv a Ivana Roháčková

Nemoci

Už deset let pravidelně užívám kortikoidy, protože jinak mi otékají nohy, ruce, kolena, ramena... Aby toho nebylo málo, před dvěma roky jsem dostal do malíčku levé nohy sněť a doktoři mi ho museli vzít. Gangréna ale pokračovala dál a loni v prosinci mi lékařka řekla, že mi buď do tří dnů vezmou nohu, nebo že do týdne tu už nebudu. Nohu mi amputovali pod kolenem, a protože beru ty kortikoidy, mám jemnou kůži a sešití rány by mi hned prasklo, takže mi to pořád jenom převazovali a hojení trvalo strašně dlouho.

Ted' už ale čekám na protézu, kterou mi vyrábí pan Smutný z Brna. Když jsem nedávno poprvé odložil berle a vyzkoušet si její prototyp, byl jsem nadšený. Zpočátku ale budu muset být opatrný a zkoušet si ji jen po chvilkách, protože si nesmím odřít kůži, která by se mi pak zase dlouho hojila. Bude tedy trvat několik měsíců, než ji budu moci běžně nosit, ale moc se na to těším.

Český hokej

České národní mužstvo bude vždycky kvalitní, protože dvacet dobrých hokejistů od dvaceti do pětácti let vybereme. Horší to však je v mládežnických kategoriích. Jednak jsou mladí hráči hrozně choulostiví na tvrdou práci, stěžují si na únavu a pořád chtějí odpočívat. Jednak nám chybějí kvalitní trenéři, kteří se mužstvu opravdu věnují a kteří nechodí na trénink čtvrt hodiny před jeho začátkem a ze stadionu neutíkají, když jejich svěřenci jdou teprve z ledu. Jednak zde panuje protekce, protože

rodič třeba dá peníze do klubu a jeho kluk pak hraje, zatímco jiný a lepší, jehož rodiče však ničím nepřispěli, sedí na lavičce. A jednak máme u nás manažery, kteří pořád prosazují své hráče bez ohledu na jejich výkonnost. Tohle jsou podle mě největší současné problémy našeho hokeje.

Rodina

Rodina je pro mě vrcholem mého života. Už když jsem si bral svoji paní, tvrdil jsem, že se bude hlavně věnovat našim dětem, aby byly lepší, než jsme my. Chtěli jsme taky, aby obě děti sportovaly. Starší Andreu jsme dali na tenis a v osmnácti vyhrála wimbledonskou juniorku. Mladší Robert odmalíčka žil tím, že jednou bude hrát v NHL, a to se mu vrchovatě splnilo. Za jejich úspěchy je ale schováno obrovské množství dřiny a odříkání.

Jak jsem se viděl v dětech, tak ještě víc se teď vidím ve vnoučatech. Všechna sportují a zároveň se výborně učí! Od Andrey, která si vzala hokejistu Frantu Musila, mám tři. Nejstarší Dana hraje volejbal a zároveň studuje na univerzitě v USA, prostřední David je hokejový obránce a už ho draftoval Edmonton a nejmladší Adam, taky hokejista, bude po mně – pravák, střední útočník a pořád se vzteká. Bobby se oženil s Američankou a jejich dcera Hannah jezdí skvěle parkúr.

Bratr

S bráchou se vídáme poměrně často. Když jsem byl v nemocnici, navštěvoval mě obden, potkáváme se i u naší devadesátileté maminky. Často si taky voláme, on je velký fanda Barcelony a já zase Realu Madrid, tak se hecujeme. Jinak jsme ale každý jiná krevní skupina, Jirka je na rozdíl ode mne spíš diplomat. Na ledě nám to možná pomáhalo, že jsme se vzájemně doplňovali, ale civilní život si každý žijeme po svém.

Epilog na pražské Ladronce

„V Česku se každý víkend běhá mnoho závodů, ale myšlenka RunTour je na tratích 5 a 10 kilometrů unikátní. Chtěli jsme nabídku obohatit o profesionální, kvalitní a atraktivní závody a věříme, že se nám podařilo všechny překvapit,“ prozradil cíl projektu běžeckého seriálu člen představenstva České pojišťovny Milan Beneš a zhodnotil letošní ročník 2012: „Vybudovali jsme zcela nový seriál běžeckých závodů na zelené louce a získali si důvěru jak rekreačních běžců, tak české závodnické špičky. Podařilo se nám tak položit základ silné značky RunTour České pojišťovny, která garantuje profesionální a kvalitní servis, což potvrzuje postupný růst startovního pole – především v samotném závěru sezony.“

Závody RunTour roku 2012 vyvrcholily v Praze na Ladronce za spolupráce Armádního sportovního centra DUKLA. Seriál RunTour se uzavřel šestým dílem v Českých Budějovicích, závod v Praze přibyl až v průběhu letošního roku a nebyl bodovaný. To však nevadilo několika stovkám účastníků, kteří se postavili na start netradičně samostatného běhu na pět a o hodinu později na deset kilometrů, tedy ve dvou vlnách.

Sportovci a zaměstnanci Dukly se opět závodu zúčastnili. Páté místo na desítce zaběhl Svoboda. Nebyl to ale olympijský vítěz v desetiboji David, nýbrž jeho bratr Tomáš, dvojice a vynikající triatlonista. Stejně jako moderátor to zjistila i většina přihlížejících, až při rozhovoru v cíli, když se moderátor zeptal, jak se běželo úspěšnému olympionikovi. David, tvář běžeckého seriálu RunTour, proběhl

cílem v efektních piruetách s úsměvem na tváři až za více než sedm minut. Tím pádem prohrál sázku – musí na nějakou akci přijít v zastoupení místo svého bratra. Kdo záměnu odhalí, dostane drobný dárek.

Trať 10 kilometrů, kterou odstartoval trojnásobný olympijský vítěz v hodu oštěpem Jan Železný, si zaběhl i veslař Ondřej Vetešík, zaměstnanec Dukly Petr Eliáš a Milan Beck, který v celkovém hodnocení ve své kategorii obsadil druhé místo.

Závod v Praze si nenechalo ujít téměř 750 závodníků, a to je rekord. Trať byla velmi rychlá a za skvělého počasí tak dosahovali běžci vynikajících časů. Více než čtyři stovky přitom běžely delší trať. Spolu s desítkami dětí, které absolvovaly své kratší tratě, se již počet velmi blíží magické tisícovce. Ta pravděpodobně padne příští rok.

Na start pětky se postavila také atletická mládež z TJ Dukla Praha a osobnosti známé z televizních obrazovek, hvězdy seriálu Cesty domů Pavel Soukup a Miroslav Etzler. Co

se hvězd týká, nechyběl ani maskot Prahy sportovní, Pepa Pružňák.

Díky startovnímu v RunTour mohl být předán šek na 498 500 Kč dětskému oddělení nemocnice v Motole.

A jaké novinky čekají účastníky RunTour v příštím roce? „Zásadní novinku jsme představili už při posledním závodě na Ladronce – oddělený start závodů na 5 a 10 kilometrů. Chystáme se vylepšit celkový servis pro závodníky a chceme pro ně připravit zase o něco hodnotnější startovní balíček,“ říká Milan Beneš, člen představenstva České pojišťovny a jeden z hlavních pořadatelů závodů. |

Termíny závodů RunTour 2013:

- České Budějovice 13. 4. 2013
- Plzeň 4. 5. 2013
- Hradec Králové 1. 6. 2013
- Liberec 20. 7. 2013
- Olomouc 24. 8. 2013
- Brno 14. 9. 2013
- Praha 19. 10. 2013

Poolympijský čaj o čtvrté

Na poolympijské posezení u čaje, ve čtyři hodiny odpoledne 15. října 2012, pozvala britská velvyslankyně Sian MacLeod do své rezidence v Praze olympioniky a paralympioniky z londýnských olympijských her.

Předseda ČOV Milan Jirásek a Petr Hrubec předali hostitelce knihu s fotografiemi z letních olympijských her „Londýn 2012“. Vlajkonoše české výpravy Petr Koukal donesl svoji badmintonovou raketu. „Už se těším, jak si s ní v létě na zahradě velvyslanectví zahraju,“ s úsměvem převzala Sian MacLeod dárek a přiložila jej k dalším od paralympijského medailisty Jana Povýšila, fotografiím z londýnských závodů v plavání. Na nich je jeho kolega plavec Filip Coufal, který byl shodou okolností loni v létě na velvyslanectví jako stážista. Z Dukly přijal pozvání na šálek pravého anglického čaje se sušenkou zlatý moderní pětibojař David Svoboda, ředitel ASC DUKLA Jaroslav Prišćák a paralympijský reprezentant v cyklistice Michal Stark. Všichni hosté svoji návštěvu zaznamenali svými podpisy na plakáty OH 2012. |

Zlatí besedovali na radnici

Zlatí medailisté z olympiády v Londýně moderní pětibojař David Svoboda a biker Jaroslav Kulhavý přijali pozvání starostky MČ Praha 6 Marie Kousalíkové na radnici. Třetí, zlatá duklačka, oštěpařka Barbora Špotáková se pro onemocnění omluvila, a tak ji zastoupil ředitel ASC DUKLA Jaroslav Prišćák.

Zimní zahrada radnice „šestky“ se poslední říjnový den proměnila v besední sál, kde k rozhovoru o sportování zasedli proti olympionikům nejlepší žáci-sportovci ze základních škol Prahy 6.

Za vynikající reprezentaci České republiky i Prahy 6, do jejíž lokality spadá i sídlo ASC DUKLA, předala starostka každému zlatému olympionikovi malé překvapení. „David Svoboda se teď chystá do Mexika, proto mu věnuji průvodce. Jaroslav Kulhavý zase staví dům, tak se mu určitě hodí poštovní schránka,“ řekla přitom. Po řediteli Dukly poslala dárek také Bára Špotáková. Protože si pořídila labradorku Kevinku, dostala pro ni několik psích hraček a pomůcek.

Překvapení donesli i olympionici – unikátní fotografie z jejich soukromých aktivit. Ty se v žádných novinách ještě neobjevily.

„V červené kombiněze takhle skáču z výšky čtyř tisíc metrů. Snímek je z loňského léta z Příbrami,“ řekl zlatý pětibojař David Svoboda k fotografii seskoku, který zatím do jeho pětiboje jako disciplína nepatří.

Cyklista s velkým rybářským úlovkem? Ano je to tak: „Občas si zarybařím. Kapr měl asi 85 centimetrů, bylo to krátce po příjezdu z Londýna. Takový úlovek se povede málokdy,“ popsal svoji fotku zlatý cyklista Jaroslav Kulhavý.

A Bára Špotáková? Ta slíbila, že fotografii se svojí novou psí kamarádkou pošle. |

Text a foto na této dvoustraně: Ivana Roháčková

Narozeninový dárek Zátopkové: Vrtulníkem nad Slovácko

Velkou hromadu blahopřání, několik medailí, lahev drahého vína, ale i let vrtulníkem – to byly dary, které obdržela k devadesátinám 19. září legendární oštěpařka Dana Zátopková.

S Danou Zátopkovou jsme si pak v tichosti salonku vojenského letiště ještě popovídali:

Jaké to bylo kroužit ve vrtulníku nad Vácenovicemi?

Jsem úplně nadšená, musím říct, je to podruhé, co jsem letěla helikoptérou, ale tohle bylo nad můj rodný kraj, nad Slováckem. Já jsem zmobilizovala celou vesnici Vácenovice, že tam poletíme, tak jestli by na nás nepřišli mávat a oni skutečně přišli a naváděli nás, ať přistaneme za hřbitovem, že je tam parkoviště a že tam budou. A skutečně tam byli. Bylo to hezké, hlavní pilot si vzal můj šátek a mával, takže to pro nás byl takový příjemný, přátelský a společenský zážitek.

Když jste se dozvěděla, že budete mít možnost letět nad rodnou vesnicí, co jste na to řkala?

Byla jsem nadšená, protože mám ráda lidi, kteří vymýšlejí mimořádné věci a nebudou to takovým všeobecným dárkem nebo květinou bez přemýšlení. To znamená, že pan ministr přemýšlel, co bych té ženské udělal pro radost, a udělal, za to mu musím ještě jednou moc poděkovat.

Vy jste se narodila ve Fryštátu u Karviné, co pro vás znamenají Vácenovice?

Narodil se tam můj otec i maminka a já jsem tam jezdila jako malé dítě. Tam mě vchovali po slovácky, jak se pasou husy, jak se dělají snopy. Mám na to nehybnou vzpomínku.

„To jsem fakt dostala let vrtulníkem? Skvělé!“ děkovala olympijská vítězka z roku 1952 ministru obrany Alexandru Vondrovi. „Vezmeme si placku slivovice do kapsy. Kdysi jsem vrtulníkem letěla a pamatuju si jen, že to bylo velmi hlučné,“ zavzpomínala oslavenkyně.

Neobvyklý dárek si užila Dana Zátopková o měsíc později. Z vojenského letiště ve Kbelích se vydala armádním vrtulníkem nad Slovácko, svůj rodný kraj, v doprovodu dvou kamarádek, které si s sebou mohla vzít – bývalou oštěpařku Ivanu Vodičkovou a starodávnou kamarádku Vlastu Kaplanovou, se kterou se stýká už celých padesát let a ještě se nepohádaly.

Před vstupem do vrtulníku se představí celé posádce a hlásí, že dostala od ministra Vondry palubní lístek.

Letí se směr Slovácko. Nad Prahou je zataženo, za necelou hodinu letu se vyjasňuje, je krásné slunečné počasí.

Dana Zátopková sedí většinou u okýnka, usmívá se, sleduje krajinu a občas se zeptá: „Kde jsme?“ Půl hodiny před doletem nad Vácenovicemi musí zatelefonovat sestře, aby všichni přátelé došli na parkoviště u hřbitova a mohla jim zamávat. Aby vše mohla lépe sledovat, přijde jeden člen posádky a doprovodí ji do pilotní kabiny. Nasadila si sluchátka a posadila se do kokpitu Mi-8 k pilotům. Vrtulník obkroužil vesnici, pilot bílou šálou Dany Zátopkové „zamával“ Vácenovským.

Cestou zpět do Prahy oštěpařská legenda sleduje krajinu, zpívá si národní písně a chvílemi i tleská. Potlesk a poděkování zazní pro celou posádku a ministra obrany za splněný dárek uvnitř vrtulníku po dosednutí na letišti ve Kbelích. „Bylo to super, všechno na jedničku, jsem nadšená, protože to byl opravdu krásný zážitek,“ děkovala na pevně zemi Dana Zátopková kapitánovi vrtulníku majoru Puschovi. |

jubilanti armádního sportu

I letos se začátkem prosince sejdou v Domě armády Praha jubilanti armádního vrcholového sportu – bývalí sportovci, trenéři a funkcionáři, aby společně se současným vedením Armádního sportovního centra DUKLA, Ministerstva obrany, Generálního štábu a klubem důchodců Dukla Praha oslavili své šedesátiny, pětadesátiny, sedmdesátiny, pětasedmdesátiny, osmdesátiny, pětasedmdesátiny...
Ještě jednou gratulujeme!

Květoslav MAŠITA, nar. 2. října 1947, motorismus

Legendární motocyklový závodník, který během své závodní kariéry startoval ve 13 šestidenních motocyklových soutěžích. V letech 1970–1974, 1977 a 1978, byl členem vítězného čs. družstva. V letech 1968 až 1977 se stal mistrem Evropy v terénních motocyklových soutěžích v kubatuře 350 ccm na motocyklech Jawa. Nejúspěšnější motocyklový soutěžní jezdec naší historie.

Oldřich KNAP, nar. 2. října 1932, lyžování

Jeden z lyžařských nadšenců, který stál u zrodu liberecké Dukly. V Armádním středisku vrcholového sportu působil až do svého odchodu do důchodu v řadě odpovědných funkcí.

Miloslav JÍCHA, nar. 11. října 1937, fotbal

Dlouholetý tajemník fotbalové Dukly nesmazatelně spjatý s její historií a úspěchy. V roce 1956 zavítal na Strahov jako adept na duklácký dres. Zkoušel to taky jako fotbalista, ale brzy v Dukle poznali, že bude užitečnější jako funkcionář. V roce 1957 začal pracovat jako sekretář mládeže pražské Dukly, v letech 1960 až 1997 vykonával funkci tajemníka fotbalu. Od roku 2006 je laureátem Ceny dr. Václava Jíry, kterou ČMFS ocenil jeho dlouholetou obětavou prací pro fotbal. Po určitou dobu působil v Příbrami, kam A-tým Dukly přešel. V létě roku 2007 se vrátil na Julisku a stal se sekretářem FK Dukla Praha, který právě znovu vstupoval do sféry profesionální kopané. Tuto funkci zde vykonává stále.

Pavel PAZDÍREK, nar. 14. října 1937, plavání

Stříbrný medailista mistrovství Evropy 1958 na 200 m motýlek. Zúčastnil se i LOH 1960 v Římě. Po ukončení závodní kariéry pracoval jako metodik, trenér a dlouhodobě jako funkcionář Správy vrcholového sportu MO.

Jaroslav BENDL, nar. 15. října 1947, fotbal

Čtyřnásobný reprezentant, důrazný levý obránce, který v dresu pražské Dukly strávil neuvěřitelných 10 let. Odchovanec Velké Dobré na Kladensku přišel v roce 1967 do juniorky a po roce již hrál ligu. Po ukončení kariéry určitou dobu pracoval na Správě vrcholového sportu MO.

Jan NOVÁK, nar. 16. října 1942, plavání

Dvojnásobný přemožitel kanálu La Manche v letech 1974 a 1975. Původně aktivní vojenský pilot se společně s Františkem Venclovským, prvním čs. přemožitelem kanálu La Manche, proslavil přeplaváním jezera Bajkal. V osmdesátých letech minulého století pracoval jako funkcionář armádního vrcholového sportu, stal se i poslancem Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Dosud pracuje jako novinář a je propagátorem zimního a dálkového plavání.

Jaroslav JANDA, nar. 17. října 1942, lyžování

Od roku 1963 lyžoval v Dukle Banská Bystrica a později v Dukle Liberec. Pětinásobný mistr Československa ve sjezdu. Účastník ZOH 1968 v Grenoble. Držitel čs. rekordu ve sjezdu na lyžích – letmý kilometr v italské Ceruinii. Po ukončení závodní kariéry metodik v Dukle Liberec a později tajemník Armádního sportovního oddílu Dukla kanoistiky. Rodák ze Šumberku v Tanvaldu, vypravěč neuvěřitelných historek a kamarád.

Zdeněk FIFKA, nar. 3. listopadu 1942, vodní slalom

Dvojnásobný mistr světa ve sjezdu na divoké vodě v kánoji dvojic a hlídek v letech 1965 a 1967 vždy s Jiřím Dejlem. Po ukončení závodní kariéry působil jako trenér vodního slalomu a jako šéftrenér Armádního sportovního oddílu Dukla různé.

Vlastimil JANSA, nar. 27. listopadu 1942, šachy

Šachový velmistr s nejlepším výkonem 2 550 bodů ELO. Stříbrný medailista šachové olympiády družstev v roce 1982, což je dosud největší úspěch našeho šachu. Čtyřnásobný mistr republiky v šachu jednotlivců, osminásobný mistr republiky v soutěži družstev, vždy v dresu Ústředního domu armády Praha, předchůdce Dukly.

Jiří ČTVRTEČKA, nar. 2. prosince 1942, kanoistika

Stříbrný medailista mistrovství světa v roce 1975 v kánoji dvojic na 500 m společně s Tomášem Šachem. Bronz získal i na mistrovství světa v roce 1970 a mistrovství Evropy 1967 a 1976. Zúčastnil se XIX., XX. a XXI. her olympiády. Po ukončení závodní kariéry pracoval jako trenér a šéftrenér Armádního sportovního centra DUKLA. Dodnes aktivní v Českém klubu olympioniků a v Nadaci české sportovní reprezentace.

Ivan VOBORNÍK, nar. 19. prosince 1947, fotbal

Začínal ve Slavoji Davle, v letech 1968 až 1969 působil v ligové Spartě, v letech 1970 až 1971 v Teplicích, 1972–1973 ve Slávii a v roce 1974 v pražské Dukle. Zde v letech 1976 až 1978 pracoval jako tajemník sportů, metodik, starší trenér ASD motorismu a před ukončením služebního poměru opět jako metodik. Téměř patnáct let se pohybuje v pražském fotbale jako organizační pracovník a manažer týmů Radotína, Uhelných skladů, Dukly Praha, FK Sparta Krč, FC Líbuš a nyní AFK Slavoj Podolí Praha.

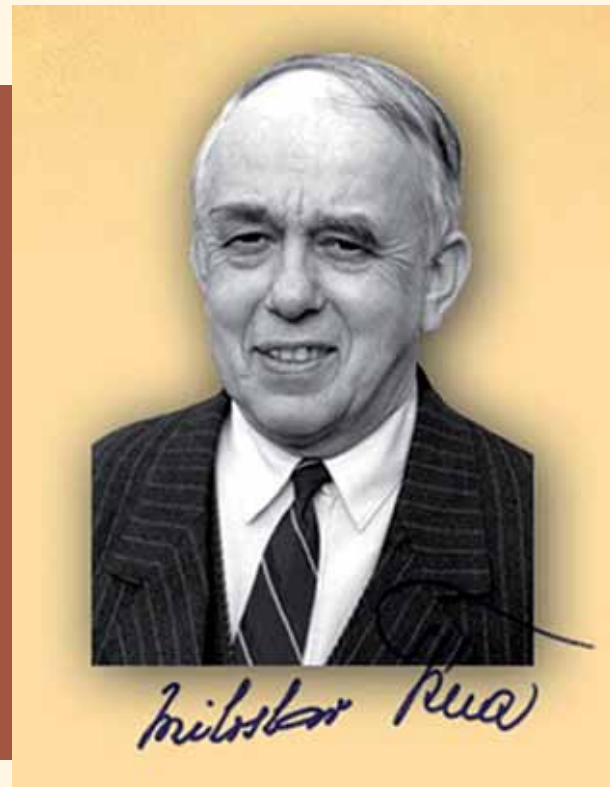
Jan SMOLÍK, nar. 24. prosince 1942, cyklistika

Vítěz cyklistického Závodu míru v roce 1964. Účastník LOH v Tokiu v silničním závodě jednotlivců, který však pro defekt na svém kole nedokončil. Vítěz Velké ceny L'Humanité v roce 1965, třetí v závodě Kolem Rakouska o dva roky později a druhý v Tour Bohemia 1970. Účastník mistrovství světa v cyklistice v letech 1966, 1967, 1969 a 1971. Po ukončení úspěšné závodní kariéry pracoval jako trenér v Dukle Brno.

Text a foto: Ivana Roháčková

Barvy Dukly hájí už 55 let

U některých osobností přemýšlíme, zda u příležitosti jejich výročí či jubileí jde o pravdu nebo fikci. Patří mezi ně i Miloslav Jícha, sekretář fotbalistů pražské Dukly. Jeho doklady jsou však věrohodné: na začátku letošního roku to bylo skoro neuvěřitelných 55 let, kdy v Dukle vstoupil na funkcionářskou dálnici, na které letošního 11. října tento pohodový a stále usměvavý optimista oslavil 75. narozeniny.

Kudy vedla vaše cesta do křesla fotbalového funkcionáře?

Fotbal mě přitahoval už jako kluka a od šestnácti let jsem nastupoval za mládežnická družstva pražské Dukly. Když jsem ukončil dorostenecký věk, tak mě tehdejší trenér Bohumil Musil řekl, že ze mě žádný vynikající fotbalista nebude a při mých organizačních schopnostech bych měl dát přednost funkcionářské dráze. Poslechl jsem ho a dodnes mu za to děkuji. V dvanácti letech jsem se stal sekretářem mládeže a v roce 1960 přešel na místo tajemníka sportu k celku dospělých.

Kdy jste v Dukle prožil nezapomenutelná období?

Především na konci padesátých a v první polovině šedesátých let, kdy nejen suverénně vládla na domácí scéně, ale patřila i k nejlepším

evropským týmům. Další úspěšná etapa následovala v sedmdesátých letech a potom začátkem osmdesátých let, kdy na mezinárodní scéně opět dosáhla významných úspěchů.

Které hráče a trenéry jste poznal jako výjimečné osobnosti?

Na prvním místě musím jmenovat Ladislava Nováka, kapitána Dukly i reprezentace. Svým přístupem a životosprávou byl příkladem pro všechny sportovce. Dále to je držitel Zlatého míče Josef Masopust a třetí ze „zlaté trojky“ Svatopluk Pluskal. Z mladších ročníků bych mezi legendy zařadil především Ivo Viktora a Zdeňka Nehodu. Z několika skvělých trenérů vzpomínám hlavně na Bohumila Musila, Karla Kolského a Jaroslava Vejvodu, kteří se výrazným písmem podepsali na dukelských triumfech.

Kdy vám jako tajemníkovi slavného klubu bylo nejhůř?

Velice smutný jsem byl v roce 1994, kdy Dukla poprvé ve své historii sestoupila z první ligy. Po návratu do nejvyšší soutěže se o tři roky později přestěhovala do Příbrami, kde jsem ve funkci sekretáře působil deset let. Zpočátku tam jezdili naši fanoušci z Dukla klubu, ale po přejmenování na Marilu jejich zájem skončil. Na Julisce působily jen mládežnické celky a později i mužstvo dospělých, které však hrálo nejvyšší Pražský přebor. Byla to moc krušná léta a už jsem ani nevěřil, že by se vrcholový fotbal mohl ještě na Julisku vrátit.

A přece se vrátil...

Ano a po 17 letech se na Julisce znovu hraje nejvyšší soutěž. Když Jakubčovice přenechaly Dukle profesionální licenci na druhou ligu, tak jsem žádost funkcionářů o pomoc v sekretářské práci velice rád vyslyšel. Vždyť jsem se vrátil tam, kde jsem s fotbalem začínal. A loňský postup do první ligy vidím jako zasloužený, protože Dukla svojí historií i skvělými výsledky mezi nejlepší české kluby nesporně patří.

A v jakém světle vidíte její současné výkony?

V uplynulém ročníku si v roli nováčka vedla výborně, což prozrazuje konečné šesté místo. Teď na podzim se jí sice už tolik nedaří, pohybuje se v druhé polovině ligové tabulky, ale věřím, že na jaře dosáhne lepších výsledků. Je dobře, že vedení klubu sází na koncepční práci s perspektivním mužstvem, v němž jsou vedle mladíků i zkušení fotbalisté. Dukle věnuji stále veškerý svůj čas a jsem na ni hrdý. |

S kolegy jubilanty v roce 2007 (třetí zprava)

Text: Jaroslav Pešta
Foto: archiv FK Dukla Praha a Ivana Roháčková

Foto: Ivana Roháčková

A rmádní sportovec roku 2012

